

Ata sözlerinden:
Para isteme benden...

Otomobilde 3 Kişiydiler!

Dünyanın En Güzel Polis Hikâyeleri

Akbaba - Aydabir Yayınevi, pek büyük bir rağbet gören «Beyaz Cehennem» isimli polis romanından sonra, bu serinin ikinci kitabı

Otomobilde 3 Kişiydiler!

Bu kitap, yalnız meraklı polis hikâyeleri değil, tam mânasiyle edebî kıymeti olan bir eserdir.

Okumağa doyamıyacağınız bu harikulâde kitabın fiyatı 1 liradır.

ADRES:

Akbaba - Aydabir Yayınevi
Klodfarer caddesi, Belediye İstanbul

Bugün Çıktı

Bu Kitapları Okuyanlar:

Roosvelt ★ Wilson
Briand ★ Churchill

Bu polis romanlarının en meraklı, en sadık okuyucuları olmuşlardır.

Mizah Hikâyeleri Antolojisi

24 Mizah üstadının 90 tane en güzel hikâyesi
Fiatı: 3, cilt 3 Lira.
Adres: (AKBABA - AYDABİR) Yayınevi, İstanbul.

bir buçuk milyon liralık 1954 İKRAMİYE PLÂNINA İLÂVE

Hesabınızda daimî olarak en az 150 lira bulundurunuz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

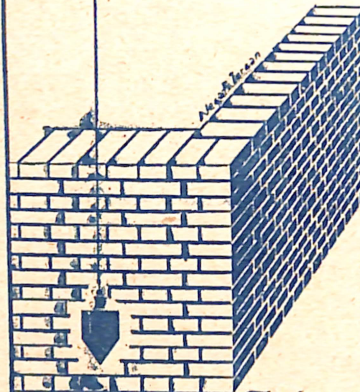
D.65

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI'NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda 50000 den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Tlefon: 21311
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

Akbaba

Başvekilimize Açık Mektup

Sayın Menderes,

Önce, neden kapalı mektup değil de açık mektup? Onu arzedeyim:

Birincisi, açık mektubun okunma şansı kapalınınkinden daha çoktur.

İkincisi, kapalı mektubu nereye yazacağım? Ankaraya mı? İstanbula mı? Parkotele mi? Floryaya mı? Küçüksuya mı? Belli değil... Maşallah, eski devir ricalı gibi koltuğundan kolay kolay kalkmaz insan değilsiniz ki... İzmir, Erzurum, Konya, Aydın, evinizin bitişik odaları kadar size yakın. Birinde sabah çayınızı içiyor, birinde öğle yemeğinizi yiyor, birinde akşam sofrasına oturuyor, birinde de tatlı uykunuza dalabiliyorsunuz!

Sonra, diyelim ki, mektup bulunduğunuz yere vardı. Elinize geçeceği, hiç olmazsa ne zaman geçeceği ne malûm?

Ama, açık mektup öyle değildir. Bir kere Akbabanın okuyucusu olduğunuzu iftiharla biliyorum. Sonra, sizin gözünüzden kaçsa bile, belki biraz kızarsınız, belki biraz küsersiniz diye göstermek gayretini esirgemeyecekler az değildir!

Onun için, söyliyeceklerimi burada, açıkça arzedeyim daha iyi. Hem dost memnun olur, hem düşman.

Önce, şu Amerika yardımından başlamama lütfen müsaade buyurunuz:

Vermediler sayın Başvekilimiz, vermediler!.. Niçin mi?.. Size, Mısırlı Zeynep hanımın kocasına ait sahici bir fıkra anlatayım:

Sıkıntıya düşen eski bir dostu kendisinden bir kaç bin altın borç istemiş. Keyfi kaçan Yusuf Kâmil Paşa:

— Biliyor musun, demiş, para vermek ne kadar zordur?

Eski dostu hazin hazin başını sallamış:

— Ya sen biliyor musun, para istemek ne kadar zordur?

Bu kaide değişmez. Devletleri de idare edenler insanlar değil mi?

Şimdi, tatlı bir uykudan uyanan kalemler, tek ağızdan ayni parolayı veriyor:

— Kemerleri sıkalım!...

E, başka çare de yok galiba... İkinci dünya harbinin büyük galibi İngiltere ile büyük mağlûbu Almanya gibi kemerleri sıkacağız!

İlk fedakârlığı, ilk teklifi yapan gazeteci arkadaşlarımızdan beklemek hakkımızdır:

Sayın akıl hocalarımız, hiç olmazsa, işporta malı yazılar ve resimlerle dolu şu pazar ilâvelerinden vazgeçmelidirler.

Malûm ya, kâğıt yok, mürekkep yok, filim yok, çinko yok, ecza yok!... Haftada bir de olsa, tasarruf tasarruftur.

— Haydi üstadlar, kemerleri sıkalım!

Sonra efendim, sıra bizim: Haftalık magazinler, zaten üç sayıdan beri sekizer sayfa indirdiler. Ama, bu da yet-

mez. Resimleri küçülterek, başlıkları ufaltarak, yazılardan safra atarak, değerinden hiç bir şey eksiltmeksizin sekizer sayfa daha azaltmak mümkündür. Hattâ, kapak klişelerinin bir rengini de eksiltebiliriz.

— Haydi arkadaşlar, kemerleri sıkalım!

Ondan sonra sıra sayın mebuslarımızındır: Millet kemerleri sıkarken, vekilleri, elbet pantalonların göbek düğmelerini çözemez.

Bilirsiniz, Büyük Millet Meclisinin muhterem âzası şimdiye kadar üç isim değiştirmiştir. Mebus, saylav, milletvekili...

Fakat, 1955 ayarlamasından sonra, halk dilinin taktığı yeni bir isim daha var: İki bin sekizyüzlükler!

Yapılacak fedakârlık, sade bu lâkaptan kurtulmağa değmez mi?..

— Haydi sayın mebuslarımız, kemerleri sıkalım!

Ondan sonra efendim, sıra, hatır, gönül, eş, dost fedakârlıklarına gelir. Meselâ, alaturka ses sanatkârlarımızdan falanın köpeğine Avrupa maması için feşmekânın villâsına İtalyan fayansı için döviz vermeyelim. Millî okuyucumuz radyoda nasıl millî türküler çağırıyorsa, finosu da millî mama yesin, köşküne de millî fayans döşensin!

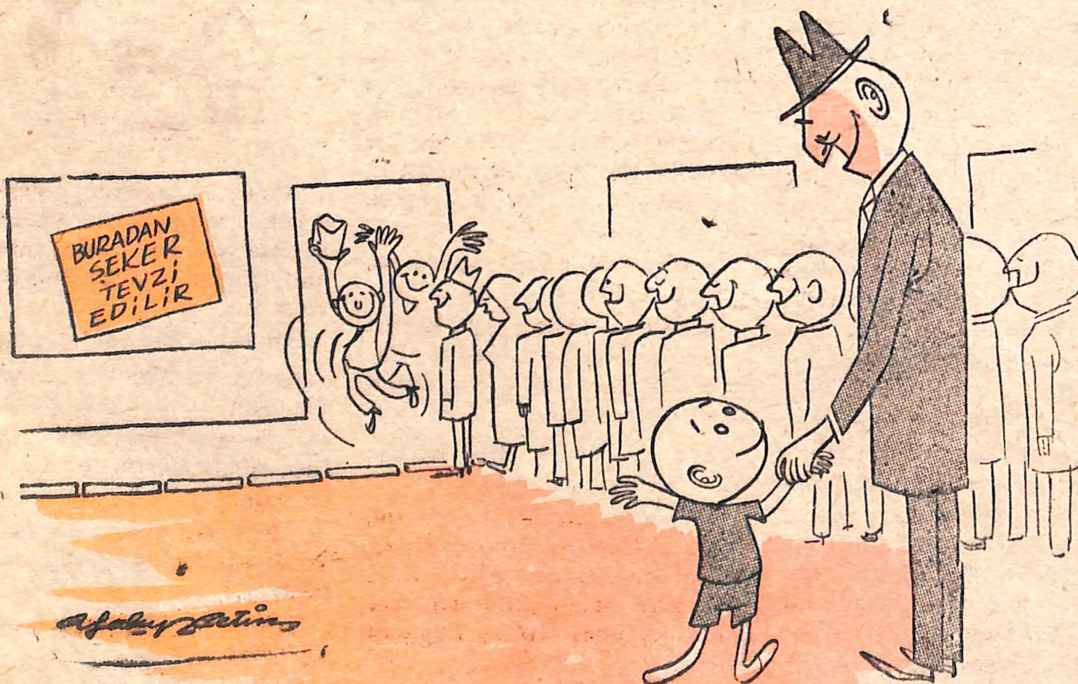
— Haydi bayanlar, baylar, kemerleri sıkalım.

Cedlerimiz: «Kul sıkılmayınca Hızır yetişmez!» demişler. Biz de Sam amcanın sakalına bakıp dostumuzu Hızır sandık. Halbuki, yine cedlerimiz: «Her sakallıyı baban sanma!» demişlerdir.

Onun için, bu sefer siz, sayın Menderes, dudağınızdan hiç eksik olmayan tebessümünüzle, hepimize sesleniniz:

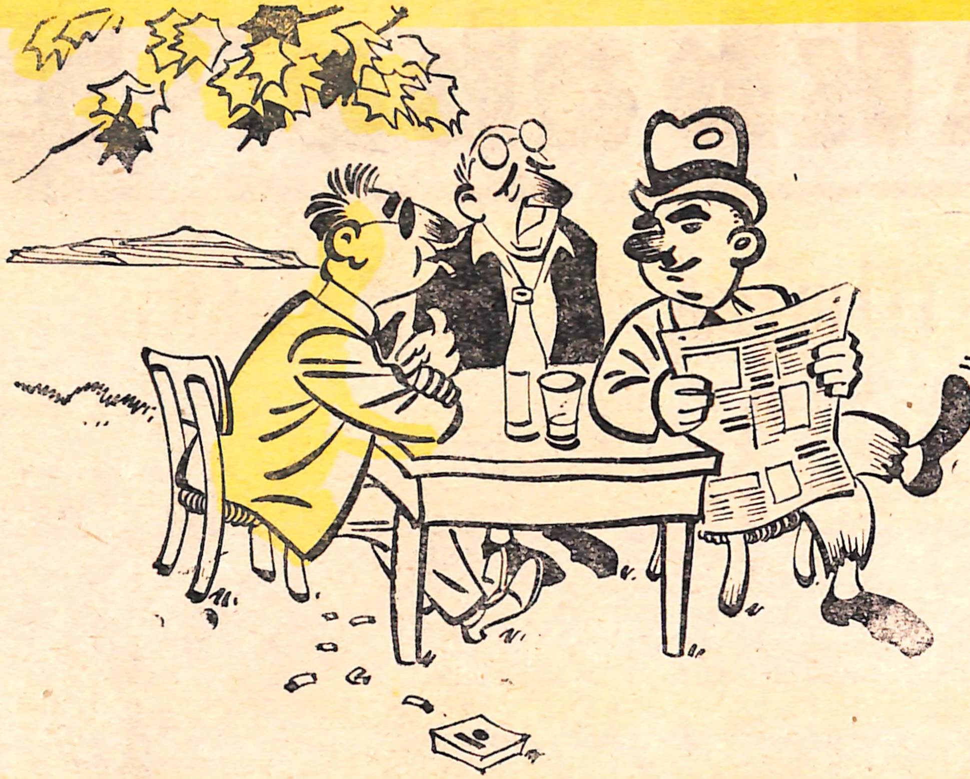
— Vatandaşlar, kemerleri sıkalım!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Evet oğlum, evet... Eskiden, yılda sadece bir defa Şeker bayramı yapardık...

(Yalçın Çetin))

Vatandaş — Hırsızlık vakaları gittikçe azalıyormuş...
D. P. li — Elbet azalır... Herkes namusiyle binlerce lira kazanıyor...
C.H.P. li — Zannetmem, bana kalırsa millette çalınacak mal kalmadı!...

Bir Boşanma Sebebi

Yazan: Esbab_ı Mucibe

Yargıç — Adınız? Soy adı_nız?

Erkek — Muhlis İyice

Yargıç — Yaşınız? İşiniz?

Erkek — Her ne kadar nüfus kâğıdında tevellüdüm 1321 gös_terilmişse de, peder merhum, iki yaş büyük yazdırdığını mü teaddit defalar...

Dâvacı kadın — Yalan!.. Ya_lan söylüyor Hâkim Bey, ben bilmez miyim onun kaç yaşında olduğunu... Yetmiş, hem de na_sıl yetmiş!..

Hâkim (kadına) —Sormadan konuşmayın. (erkeğe) işiniz?

Erkek — Düyun_u Umumiye Tahkik_i defatir mümeyyizli_ğinden müst'afiyim. Bil'ahare Balıkhane Müdürlüğünde mü_tekaiden istihdam edildim.

Hâkim *(Davacı yerindeki ka_dını göstererek)* — Karınız siz_den ayrılmak için dâva açıyor. Ne dersiniz?

Erkek *(gözlüklerinin altın_dan karısına bakarak)* — Ben_deniz refikamdan son derecede memnunum. Şimdiye kadar kendilerinin her arzusunu emir telâkki ederek, mes'ut aile yu_vamızın iramesi için sarf_ı gay_ret ettim. Şişli'de bir apartıman dairesi isterim, dedi. Topçu Fe_riki Mazlum Paşa merhum pe_derimdir. Pederden kalan Kan_lıca'daki yalıyı sattım. Parasıy_la, Şişlide üç odalı bir dairenin hava parasını verdim.

Kadın — Çok bir şey yap_mış!..

Erkek — Bütün yüksek sos_yete Beyruta gidip mal mülk getiriyor, diye tutturdu. Zevce_mi memnun edebilmek için, bü_tün gizli yerlerime müstehcen re simler doldurup Beyruta git_tim. Orada sattığım resimlerin parasıyla, naylon kadın çama_şırları aldım. Affedersiniz, nay lon sutiyen, kumbinezon, külot, picâme, cartiyâr, ve emsali eş_yayı sırtıma, belime ve bacak a_ralarıma saklamak suretiyle hu_duttan geçirdim.

Kadın — Çok bir şey yap_mış!.. Utanmadan bir de söylü_yor!..

Erkek — Sırf zevç vazifemi yerine getirebilmek ve refika_mı nâmerde muhtaç etmemek için «tarçın, karanfil, zencefil, vanilya, kırk dükkân süprüntü_sü, demirhindi ve ak anber» den yaptığım kuvvet macununa iki ay devam ettim...

Kadın — Sanki bir faydasını görmüş te...

Erkek — Elimden gelen ve gelmiyen her şeyi yaptım muh_terem Reis Beyefendi. Polkadan başka dans bilmez iken, zevce_min arzusu üzerine meşhur dans profesörü Mıgırdıçtan, rumba, samba, vugi bugi gibi dansları öğrendim.

Kadın — Sevsinler!.. Çok bir şey yapmış!..

Erkek — Briç, piket öğren, dedi, öğrendim. Poker oyna, de_di, oynadım. Avrupa isterim, de di, pederim merhum topçu Ferik Mazlum Paşa'dan kalan A_dapazarındaki çiftliği sattım, Avrupa'da gezdirdim.

Kadın — Yazıklar olsun, bir şey yapmış gibi utanmadan söy lüyor.

Erkek — Bir dediğini iki et mem. Sevdiği yemekleri pişiri_rim. Kahvaltısını yatağına geti_ririm. Çamaşırlarını, misler gi_bi yıkar, ütülerim. Muhterem Re is Beyefendi, başka nasıl koca_lık yapılır? Gıgın sarkıyor, göz kapağın şiş, avurdun çökmüş, göbeğin yağlı, dedi. Hemen bir güzellik Enstitüsünde estetik a_meliyat oldum. Yazlık yazlık, kışlık kışlık...

Kadın — Bir şey yapmış da, bir de söylüyor...

Erkek — Evde çay partisi isterim, dedi, peki, dedim. Ca_nım sıkılıyor, aile dostu lâzım, dedi, razı oldum.

Kadın — Tuuu... Bu herifin hiç utanması yok.

Erkek — Otomobil isterim, dedi, validem merhum Salihat_ı nisvandan Rezzak Paşa hafide_si Pâkize Hanımefendiden ka_lan dükkânları sattım, otomobil aldım.

Kadın — Elbette alacaksın!.. Sanki bir şey yapmış!..

Erkek — Hiç unutmam bir ge ce sinir buhranları geçiriyordu. «Koş bana genç, yakışıklı, uzun boylu, yeşil gözlü, geniş omuz_lu bir doktor getir!» dedi. Bü_tün gece, tarifine uygun doktor aradım. Birini mavi gözlü, biri_ni şişman diye beğenmedi. Ni_hayet araya araya bir aile dok_toru da buldum.

Kadın — Aman, bir marifet yapmış!..

Erkek — «Beni sen yüksek sosyeteye sokmuyorsun?» gaze_telere adım geçmiyor» dedi. E_limden geleni yaptım. Bir gece yarısı Beyoğlunda nâra atarken yakalandı. Bir kere de, gazete_ler yine sevgili zevcem için: «Yüksek Sosyeteden Bayan M. İ. dün gece hususî otomobilinde uygunsuz vaziyette yakalandı» diye yazdı. Daha ne yapabilir_dim?.. Refikama karşı, tam bir medenî erkek gibi hareket edi_yorum. Ben kendisinden mem_nunum, muhterem Reis Beye_fendi... Allah da ondan mem_nun olsun!..

Hâkim *(kadına)* — Kocanı zın dediklerini duydunuz. Şin di şikâyetlerinizi siz söyleyin!.

Kadın — Hâkim Bey!.. Ben bu herifnen yapamam...

Hâkim — Neden?

Kadın — Yıldızımız barışma_dı. Suratını görünce, sankim do_muz görmüş gibi oluyorum.

Hâkim — Bunlar ayrılmak i_çin sebep olamaz..

Kadın (ağlayarak) — Bütün gençliğimi bu herife fedâ et_tim.

Hâkim — Evleneli kaç sene oldu?

Kadın — Bu önümüzdeki temmuzun üçünde, dokuz aya basacağız...

Erkek — Kısmet olursa...

Hâkim — Şikâyetiniz nedir Hanım? Onu söyleyin...

Kadın — Efendim, şikâyetim çoook... Hangi birini söyliym?.. Bi defa bu adam benim ruhumu anlıyamıyor. Geçinemiyeceğiz vesselâm...

Hâkim — Bir vak'a anlatın...

Kadın (mahkemeyi dolduran dinleyici kalabalığına bakarak) — Benim şerefim var Hâkim Bey, cümle âlemin içinde rezil olamam.

(Mahkeme gizli celseye ka_rar verdi. Dinleyiciler salonu bo şalttılar.)

Hâkim — Şimdi şikâyetinizi söyleyin!..

Kadın — Efendim... İnsanın eline hayatta bir kere fırsat ge_çer. Bizim elimize de geçti. Ama kocam olacak bu adamın yüzün den kaçırdım. Koca değil, most_

ro... Ben ona vaktiyle dedim, eğer dedim, sen bu Hilton Otelinin açılışına beni götürme, senden bir dakka oturmam, dedim, Bütün yüksek sosyeteye rezil oldum. Herkesler gitti, bi biz gi demedik. İnsan içine çıkacak suratım kalmadı. Lâleler gitti, Şule gitti, Berrin gitti, efendime söyliym, Aynur bile gitti ayol... Şimdi bana kurum satıyorlar, yok şöyle olmuş, yok böyle olmuş.Hiltonnan dans etmişler... daha, daha neler... Beni çatlatıyorlar. Bu adam, bir istediğimi yapmadı. Onun için bu adamnan taş çatlasa oturamam. Hâkim Bey... Bizi ayırın, olsun bitsin... Bana koca mı yok...

Erkek — İstical buyurmayın Reis Beyefendi, arzedeyim... Refikam bilirler. Kendileri için hiç bir fedakârlıktan kaçınmam. Kaç defa Galatasaray takımının bekini görmek için maç bileti istedi. Sabah namazından stadyum kapısında bekledim. Tekme yedim, yumruk yedim, hattâ bir keresinde Can kurtaranla ilk yardım Hastahanesine bile gittim. Bilet alayım diye kaç defa, itfaiye ıslattı, sırsıklam oldum. Ölümü göze alıp, polis, jandarma copları altında yine bilet aldım. Ben onu hangi balodan eksik ettim. Ama ne ya payım, Hilton balosuna bilet bulamadım.

Kadın — Beceriksiz!... Mıymıntı!.. **Sünepe!..**

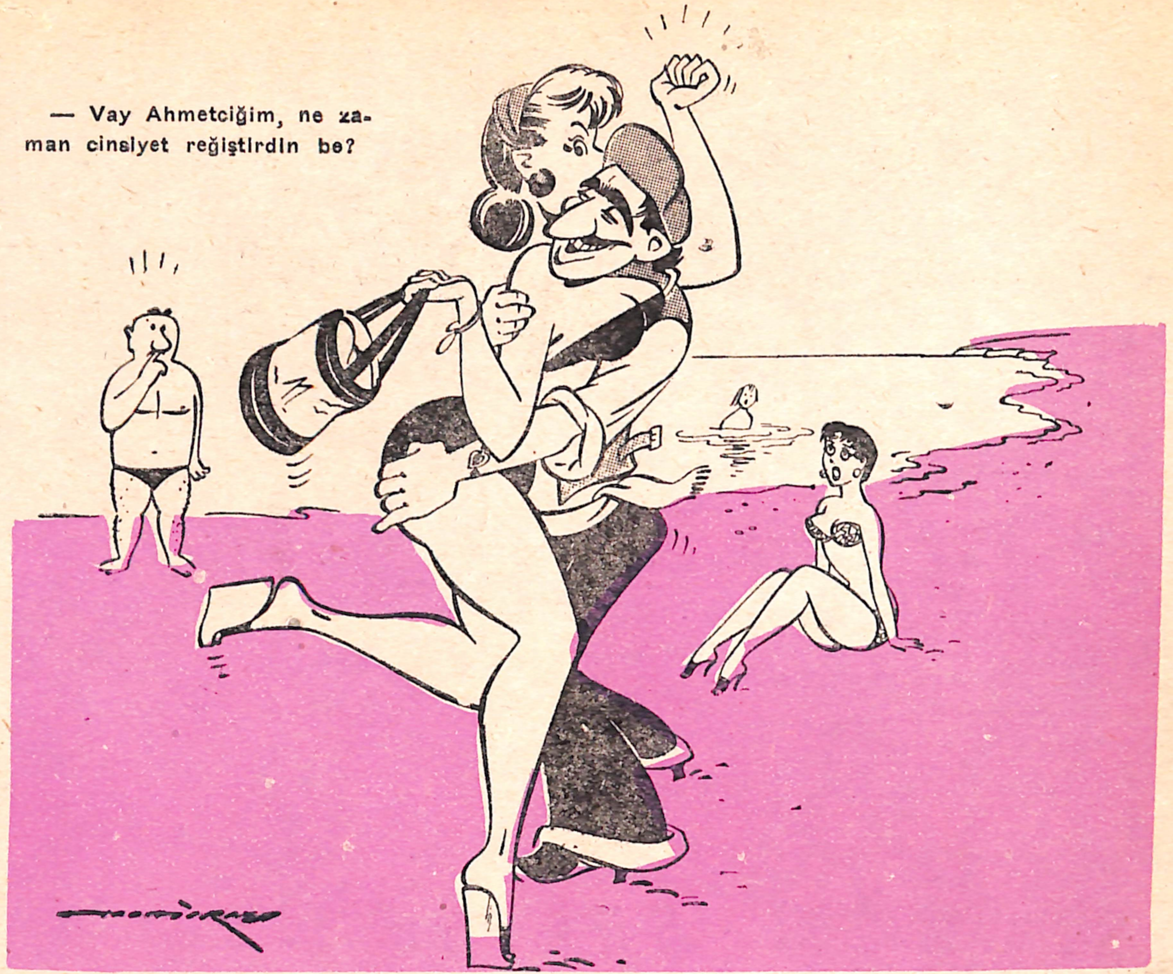
Erkek — Yüz verdim, beş yüz verdim, davetiye yok... Hattâ bizim parti bucak başkanına bile rica ettim, olmadı. Ben ne yapayım? Ben zevcemden memnunum Reis Beyefendi,

Kadın — Taş çatlasa, artık bu adamnan oturamam!..

(Muhakeme karar için geri bırakıldı. Koridorda adam, karısının peşinden yalvarıyordu:)

— Karıcığım, ne olur, **affet!..** yalvarırım... Barışalım!..

— Git peşimden, lâf atıyor diye seni şimdi polise veririm!.. Ben senin bildiğin kadınlardan değilim!..

MARİLYN MONROE'YA MEKTUP

Pek sayın Bağıyâân Marin Munriye hanım, her ne kadar zatiâlinize çok vakitlerden beridir iyi bir mektup yazmaklığı düşünüyordumsa da, buna bir türlü cesaretim gelmediğinden yazamıyordum. Munriyânım, bu mektubumun ne kadar fazla ciddiyetli olduğunu sizlere anlatabilmekliğim için, evvelâ yüksek müsaadeniz olursa, başınızı ağrıtmamak üzere kısaca tercümei hayatımın bir hulâsasını çıkararaktan tarihçemi vereyim. Bendeniz, unutmadan söyliyeyim, adım Bay Salih Tekcan olup, 1930 senesinin soğuk bir şubat günü nur içinde yatsın, merhum valdemden doğmuşumdur. Pederim, sizden iyi olmasın, son derecelerde erkek bir adam olup, fazla derecede mutaassıplığından dolayı zavallı valdeciğime her bir çeşit ezayi cefayı revâ görmekle, annemin pek acele olaraktan merhum olmasına sebebiyetlik vermişti. Ez cümleten şunu da derhatır edeyim ki, pederim ikinci evliliğinde, son derecelerde bedbahtlığa uğrayaraktan bana bağımsızlığımın istiklâlini vermek suretiyle beni serbest meslek ebabı yapmıştı.

İşte o gündür bugündür ki, nâmerde muhtaçlık duymadan, hamdolsun bilr aileyi rahat berahat geçindirecek bir meslek sahibi olduğum bütün muhitimde, gerek akrabalar ve gerekse arkadaşlar tarafından söylenmektedir. Size karşı olan hissiyatlarımın samimiyetliğini şuradan da anlayın ki, bütün içimi önünüze dökmek suretiyle her bir şeyleri gözüme almış bulunuyorum. Allahın bildiğini sizden ne diye saklıyayım Munriyânım, ben ilk iptida işe, bizim burdaki Dolmabahçe denilen yer deki sitadyum kapısında bilet karaborsacılığı yaparaktan kendime bir istikbal kurmuş bulunuyorum. Şimdi hamdolsun, Yenişehir'de bir kahvem olmakla beraber, kahvenin üstünde de, çocuklarım top oynadığı meydanlığa nâzır, manzarası ekstra ekstra iki de odam var. Ayrıyeten Munriyânım, beş pangada yüzer lira para yatırdığımdan, her daima bir apartman katı ikramiye çıkması ihtimalinden de ümitvarım. Kumar, her nevi kâğıt oyunları, tavla ve içki gibi meşrubat kullanmamakla birlikte, kendi kendime okuyaraktan kültürümü derinleştirmişimdir. Sporu seyretmesine meraklıyımdır ve son derece hararetli olaraktan Kasımpaşa takımının taraftarlısıyımdırı .Musikîye karşı da içimde sonsuz bir aşkım olduğunu, Hafız Burhan'ın «Ninni», «Avâremu», Safiye Aylâ'nın «Her yer karanlık» gibi ağır plâklarını sık sık dinlerken mest olduğumu arzetmekle şeref duyarım. Aylık kazanç varidatımın gelirine gelince, hiç bir zaman üç yüz liradan aşağıya düşürmemişimdir. Aynı zamanda Demokrat Partinin Yenişehir ocağında aza olaraktan üyelik kaydiyemi yazdırmışımdır.

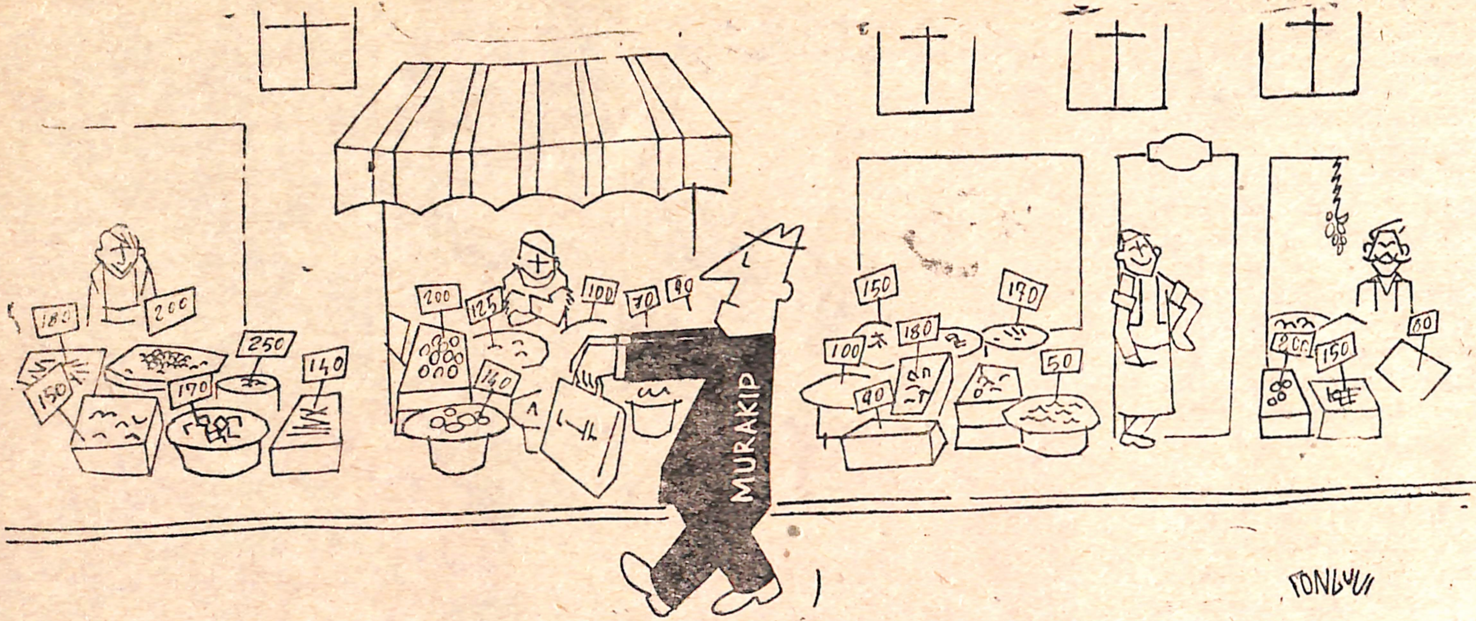
Sayın Bağıyaan Munriyânım, utanaraktan, mahcubiyetliğimi bağışlamanızı, ve desti izdivacınıza talip olduğumu bildirmekle şeref duyarım. Mecmualarda resimlerinizi gördükten sonra, sizin benim gibi temiz yürekli iyi bir erkeğe duyduğunuz muhtaciyeti anlamış bulunmaktayım.

Teklifim son derecede ciddî olup, eğer red cevabı yazmak suretiyle bendenizi inkisarı hayal kırıklığına uğratırsanız, kendimi intihar etmek ihtimalini de derhatır etmenizi âlenen bildiririm.

Bakî selâm ile sonsuz saygı ve hürmetlerimi bildirir, cevabınızı arzetmenizi dört göznen beklerim.

Desti izdivaçlığınıza adaylığını koyan namzetlerden takdirkârınız, Beyazıtta köftecî Mehmet Efendi karşısında Üniversitede kapıcı Ali vasıtasıyla Bay Salih Tekcan diyerek yazınız.

PAZARLAR İYİ KONTROL EDİLMİYOR (Gazeteler)

UYUR GEZER!.. (Tonguç)

Şükran Özer'in Köpeği ile Konuşma

Konuşan: HAV HAV

ŞÜKRAN Özer'i, daha Şükran Özer olmadan önce tanırım. Zâten ben «Kısmet açan Dede» gibiyimdir. Şükran Özer'i tanıdım, «Şükran Özer» oldu; Gönül Yazar'ı tanıdım «Gönül Yazar» oldu. Şu âleme dağıttığım kısmetin ucu bile kendime değse, belki ben de bir şeyler olurdum.

Eski tanıdıktır diye, Özer'in Gümüşsuyundaki apartımanına gittim. Kapıyı açar açmaz, bacaklarıma sürünen köpeğini azarladı:

— Öyle, her yere sürünme! Üstün başın kirlenecek!...

Sonra bana döndü:

— Ne istiyorsun?

— Beni tanımadınız mı?

— Yooo...

Güzel, tatlı sesiyle içeri seslendi:

— Anneeee!... Baksana bir herif gelmiş...

İçerden bir ses geldi:

— Hııı... Buyrun!...

dedi. Salona girdik.

— Hnımefendi, dedim „Şükran desem belki tanımazdı. „ siz artık «sözüne inanılır kaynak» olduğunuz için, sizden memleket meselelerine dair bilgi almağa geldim.

O sırada annesi de içeri girmişti. Dördümüz, yani, Şükran Özer, annesi, köpeği ve ben şöyle konuşmağa başladık:

Ben — Hayat pahalılığı için...

Şükran — Hayat pahalılığı tamamiyle sun'i olarak yaratılmıştır; hakikatte böyle bir şey yoktur.

Köpeği — Hav hav hav!...

Şükran — Sus!... Sen karışma!...

Ben — Ne söylüyor?

Şükran — Hiç... Münasebetsizlik ediyor.

Ben — Bazı şeyler bulunmuyor, ne dersiniz Şükran hanım?

Şükran (bir şey hatırlamağa çalışarak) — Bunlar, yeni hamlelerin... (kendi kendine: dur bakayım, alt tarafı nasıldı?... Ha... şey...) Bunlar yeni hamlelerin ve inkişafın şeyidir.

Annesi — Tabii neticeleridir.

Şükran — Sen sus be anne!...

Ben (içimden) — Bu sözler yabancı değil...

Şükran — Meselâ... Çimento yüzde kırk; şeker yüzde altmış...

Annesi — Lâfını ballan kestim... Tersinden söyledin. Çimento yüzde altmış da, şeker yüzde kırk...

Şükran — Sus anne... Bilmediğin işe burnunu sokma...

Köpek... Hav hav hav...

Annesi — A şunun zoruna bak!... Neden bilmediğim işmiş!... Kestane, kabuğunu beğenmemiş... Ayol, o işleri sana öğreten kim?...

(Şükran Özer'le annesinin konuşmaları, sekreterimiz tarafından sansür edilmiştir.)

Şükran'la annesi ciddî ve ilmî tartışmalarına devam için, beni salonda cici köpekleriyle baş başa bırakıp dışarı çıktılar. Şükran Özer'in «Ah bilseniz, çok akıllıdır, insan gibidir» dediği köpeğine sordum.

— Siz ne dersiniz Bay Köpek?

— Hav hav hav!... Midemden rahatsızım, dünyayı gözüm görmüyor...

— Geçmiş olsun... Ne oldu?

— Bu yerli mamalar dokunuyor. Avrupa maması da bitmiş.

— Mamanız Avrupadan mı geliyor?

— Hav hav!... Tabii... Ben Fransız, İtalyan, İngiliz maması yerim. Şimdi İtalyaya ısmarladık. Ay midem... Ne fena ağrıyor...

— Doktora gitmediniz mi?

— Aman sorma, bir mütehassısa gittik, doktor değil, it baytarı... Avrupaya gidince tedavi olacağım.

— Siz Avrupaya da gider misiniz?

— Hav hav hav!... Tabii... Her sene iki defa, hanımımla beraber Avrupa seyahati yaparız.

— Bu hayat pahalılığı için ne dersiniz?

— Bizim bu apartımandan başka sıkıntımız yok. Burası beş odalı olduğu için, bize dar geliyor. Şimdi Boğaz sırtlarında on odalı bir villâ yaptırıyoruz. Üç odası benim.

— Üç oda size çok değil mi?

— Az bile... Biri yatak, biri yemek, biri de misafir odam...

— Demir, çivi, boya bulunamıyormuş. Villâyı nasıl yaptırıyorsunuz?

— Demiri İngiltereden, helâ fayanslarını İtalyadan, badanasını Fransadan getirttik.

Bu sırada Şükran Özer, hırsla içeri girdi. Köpeğiyle konuştuğumu görünce, ona bağırdı:

— Sus bakayım!... Ne diye haberim olmadan beyanat veriyorsun?...

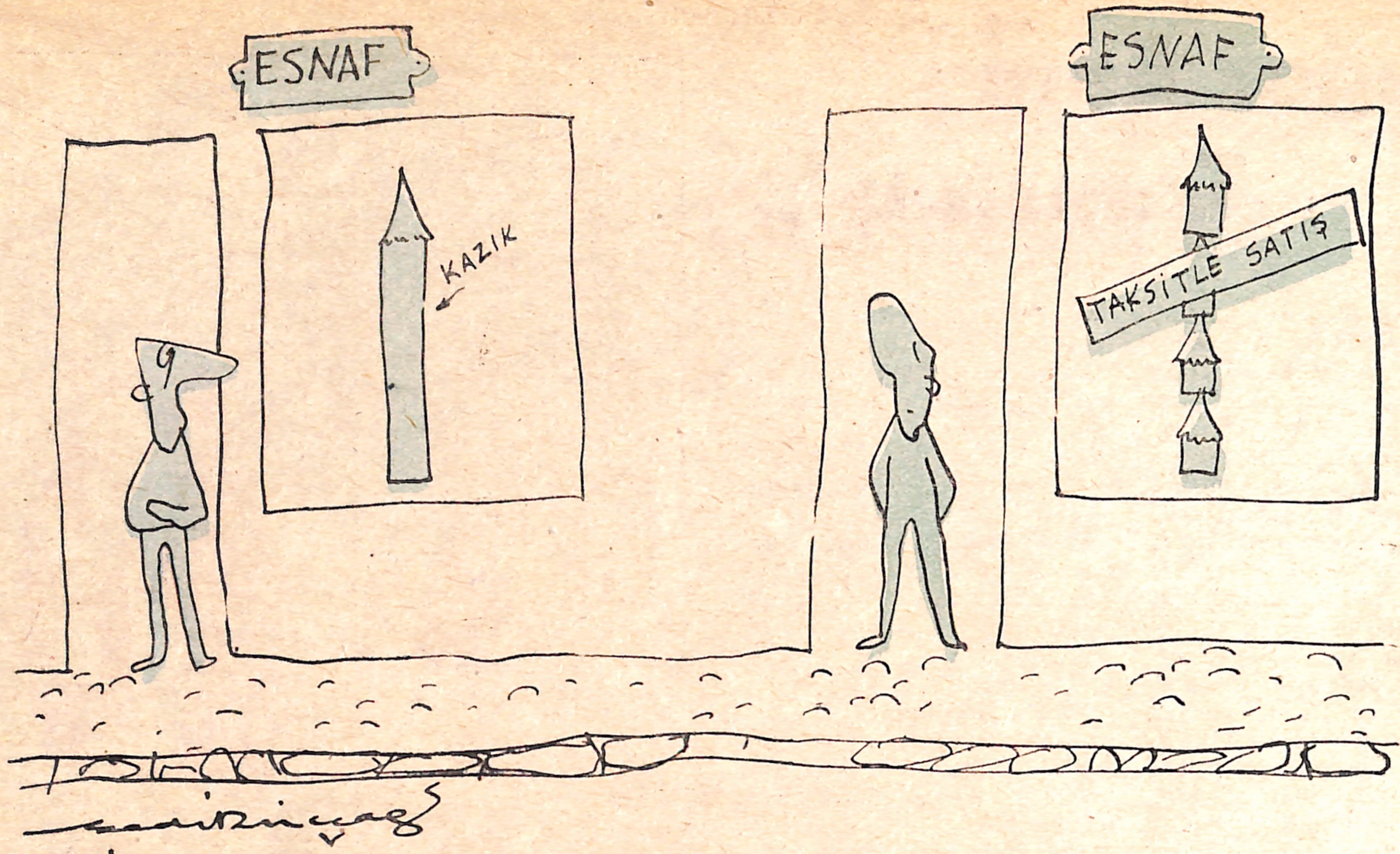
— Hav hav hav!...

Şükran Özer:

— Saat üç... birisini bekliyorum da...

dedi.

Bana da yol görünmüştü.

YAZISIZ!... (Şadi Dinççağ)

Meslek

Avukattı, karısıyla gece klüplerinden birine, eğlenmeğe gitmişti. O sırada, sosyetenin lüzumsuz derecede meşhur kadınlarından biri, avukata tatlı tatlı selâm verince karısı hiddetle sordu:

— Demek bu mahlûku tanıyorsun ha? Ne münasebetle?

— Meslek itibariyle, karıcığım.

— Orasını anladık, ama senin mesleğin dolayısiyle mi, onun mesleğinden mi?

Hâtıra

Doğumevinde bir oğlu olmuştu Sordular:

— Oğlunuza ne isim koyacaksınız?

Kadın gözyaşları içinde cevap verdi:

— Bcdzghykm...

— O da ne demek? Ne millet bu?

— Türk tabii... Ama, zavallı babası göz doktoru idi de, onun hâtırası için bu ismi koyuyorum...

YEMEK KİTABI

Yeni evliydiler ama, aralarında dırıltı eksik olmuyordu. Tecrübeli bir ahbap, genç kadına akıl öğretti: «Erkekler pisboğaz olur. Sen de kocanı mestetmek istiyorsan ona kendi elceğizinle yemek pişir». Genç kadın hemen o gün tatbikata geçmişti. Akşama sofrada kocası daha ilk lokmayı alırken:

— Şekerim, dedi, senin hatırın için koskoca bir yemek kitabının altını üstüne getirdim bugün...

Genç koca, yüzünü buruşturarak tek bir kellme söyledi:

— Belli!

AL CEVABI

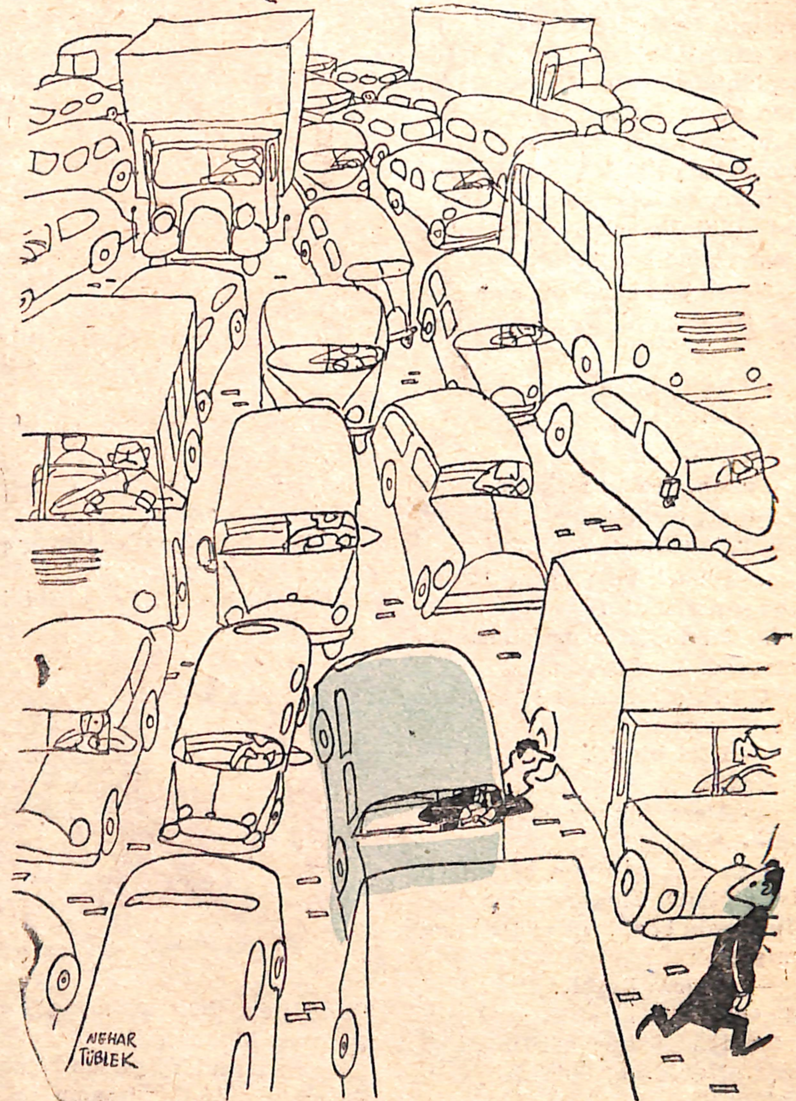
Şehir tiyatrosunun değerli yıldızlarından Bedia Muvahhit, geçenlerde bir toplantı sırasında içini çekerek:

— Ahhh, dedi, zaman ne çabuk geçiyor. Adeta ihtiyarlıyoruz...

Meşhur pot kırıcılardan Ekrem Reşit Rey atıldı:

— Ya ne olacaktı yani? İnsan her zaman olduğu gibi kalmaz ya?

— Aman Ekremciğim, ben ne alıklar bilirim, oldum olası öyledirler!

— Karıma, geç kalırsam merak etmemesini söyle. Otomobille geliyorum!...

(Nehar Tüblek)

Meğer Beni Tanırmış!..

Tanıyan: ŞEF GARSON

MERAK ederim de bir türlü gidemem. Alışmamışım öyle yerlere. Daha doğrusu paraya kıyamam. Sağdan, soldan da duyuyoruz; adamı kazıklıyorlarmış. Böyle yerlere gidince insan kazıklanmalı ki tadı çıksın. Bir şarkıcı delikanlı, her gece dört şarkı okumak için bin lira alıyormuş. Bir düşündüm, aklım durdu. Bin Lira... Köinatın sırrı gibi bir şey... Daha bunun çalgısı var, çengisi var, öbür şarkıcı hanımlar, beyler var. Topu topu yaz dediğin de senin, iki ay... Belediye tarifesi üzerinden bu para çıkar mı? Bir şişe birayla, naylon bir kaşar peyniri dilimi, yir mi lira... Tarife isteyeni, fazla yazdın diyeni, Allah yarattı demeden bir temiz ıslatıyorlarmış. Ooooh olsun!..

Bunları söylüyorum ya, bakmayın lâfıma, bir yandan da, gitmek, görmek, dinlemek istiyorum. Çeyrek dakkiası bin lira eden mahlûku görmeli. Bir toplantıda herkes konuşurken, ben ağzımı açamıyorum. Şarkıdan, şarkıcıdan anlamam. Sinema artistlerini bilmem. Futboldan konuşulursa susarım. Umumi kültürüm yok diye, kimse adam yerine koymuyor.

Geçen gün elime bir adam olma fırsatı geçti. Üç arkadaş geldi:

— Hadi bilmem ne bahçesine gidelim!...

dediler.

Pahalı, dedim; fazla hesap yazıyorlar, dedim; dayak atıyorlarmış, dedim.

— Bir tek bira içeriz. Onu da biz ısmarlarız!...

dediler. Zâten nazlanmaktan maksadım da buydu.

Gittik o bilmem ne bahçesine. Garsona:

— Dört bira!...

dedik.

— Meze, bir şey ister mi?

— A-ah!...

Az sonra, iri kıyım, kerli ferli, iyi giyinmiş bir garson peyda oldu. Sanki beni kırk yıldır tanırmış gibi:

— Oooo... Beyefendi, hoş geldiniz, dedi, nerelerdesiniz Beyefendi?.. Şükür görüştüğümüze... Nasılsınız? İyisiniz ya inşallah...

Garson o kadar yakınlık gösterdi ki, belki bir yerden tanıyordur da ben hatırlıyamadım diye:

— Galiba birine benzettiniz!. diyemedim.

— Teşekkür ederim, iyiyim! dedim.

— Ne idi o günler Beyefendi... Maşallah hiç değişmemişsiniz...

Arkadaşlar:

— Prensip sahibidir, değişmez!...

diye takıldılar. O sırada bira ısmarladığımız garson, şişeleri masaya koyuyordu. Tanıdık garson ona:

— Bunlar ne?

diye bağırdı.

— Bira istediler...

— Kaldır onları!... diye tersleldi, bu masaya ben servis yapacağım. Eski müşterimdir. Ben huyunu bilirim.

Sağ elinin beş parmak ucunu birleştirip dudağına götürdü, dilini damağında şaklattı:

— Size şiir gibi bir masa hazırlayım da eski günleri hatırlayın Beyefendi...

— Zahmet etme, istemez!

demeğe kalmadan fırladı. Arkadaşlar başladılar alaya:

— Yaaa... Demek sen buraların kurdusun da, bize numara yapıyorsun ha!...

Garsonun tanıdık çıkması, itibar etmesi çok hoşuma gitmişti. Hiç bozmadım:

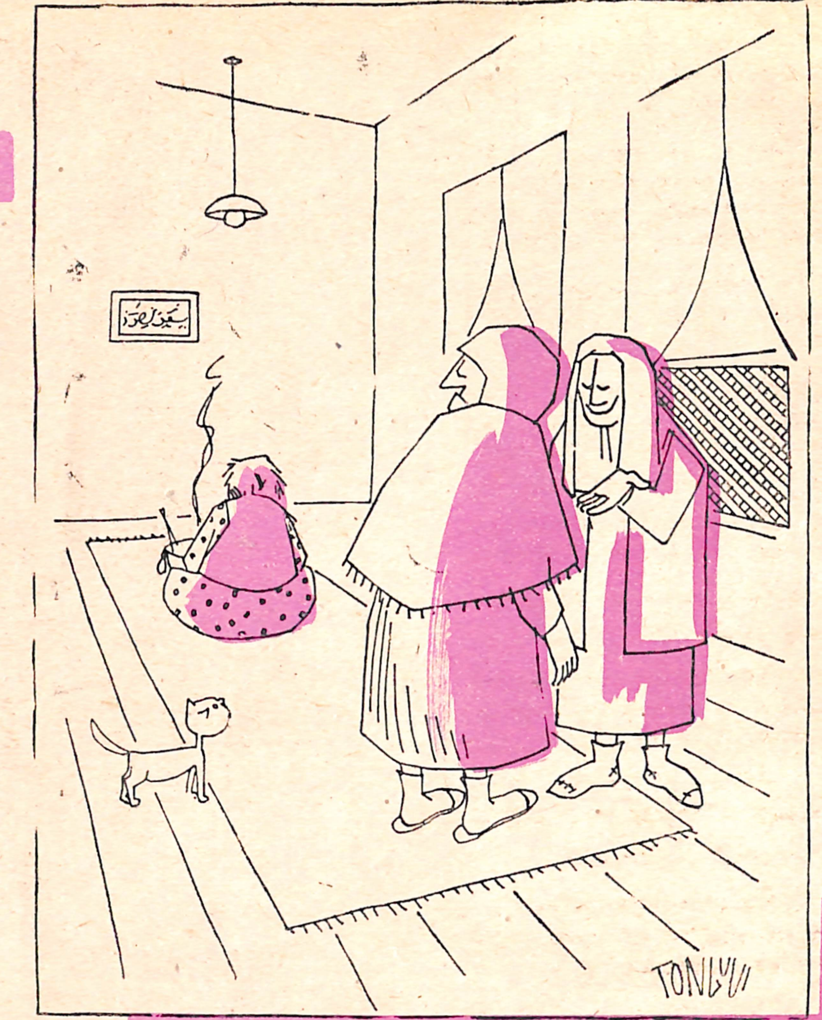
— Bu bir şey değil, dedim, beni bütün eski garsonlar tanır. Az mı para yedik...

Önce buz kovasında rakı geldi. Bir arkadaş, bizim tanıdık garsona:

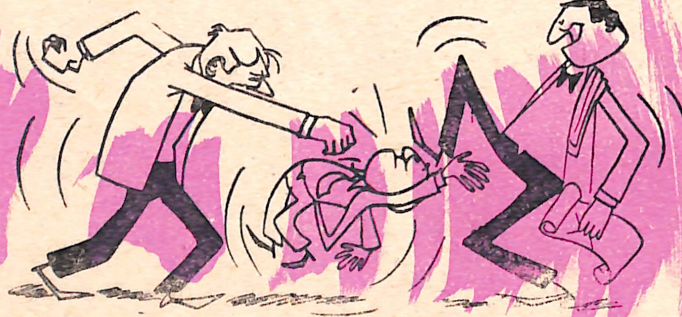
— Biraz da beyaz peynir getirin. Yeter!...

dedi. Fakat tanıdık garson beni işaret ederek:

— Ben Beyefendi'yi tanırım, dedi, o beyaz peynir sevmez... Siz bırakın bana... Zevk sahibi bir müşteri bulmuşken, şöyle keyfimce bir masa hazırlayım!..

— Seninki lüks oldu artık! Her sabah kahve içiyor!... (Tonğuç)

Bizim tanıdık garson öyle pohpohluyordu ki, insanın «olmaz!» demeğe dili varmıyor. Garson gidince, arkadaşlar:

— Biz bu işte yokuz!... dediler, garson mâdem seni tanıyor, hesabı görürsün...

Masanın üzeri doldu, bizim tanıdık garson, başka bir masa daha ekledi. Arkadaşlardan biri:

— Başka bir şey istemez!... Biraz da fıstık, dedi...

— Yooo... Ben Beyefendi'yi bilirim, o fıstık yemez... Siz bana bırakın!... Ben onu tanırım.

Adam seğirtti gitti.

— Bu adam seni iyice tanıyor... Amma kredin var...

Bir hoşuma gidiyor ki... Kabara kabara:

— Hepsi bilir beni... dedim, bir zamanlar biz buralarda... Efendime söyleyim...

Tanıdık garson, üzeri buzlu komple meyva getirdi.

Biz başladık içmeğe... Arkadaşlara fiyakam iyi ama, beni bir korkudur aldı.

— Ben biraz tuvalete gideyim!...

dedim. Tuvalette, cebimdeki paraları saydım, iki yüz on iki lira bir kaç kuruş .. Şimdi masadakileri hesaplıyorum. Bir şişe rakı, beş lira... Olsun olsun da on lira olsun. Karışık salata iki lira, olsun olsun da beş lira... Naylon kaşar peyniri... Bol keseden hesapladım, para yetiyor da artıyor bile... Rahat rahat masaya oturdum.

Tanıdık garson elinde bir tabakla geldi:

— Ağzına lâyık, kendi elimle size bir çiroz salatası yaptım, parmaklarınızı yiyeceksiniz...

Arkadaşlar ucuz mezeler ısmarladıkça, tanıdık garson:

— Ben Beyefendiyi tanırım, öyle şeyler sevmez... Siz bana bırakın!...

diyordu. İçimden:

— Oldu olacak, diye geçiriyordum, alt tarafı on, on beş yazı parası...

Hanımları dinledik, beyleri dinledik... Yedik, içtik, hesap pusulası geldi... Pusulayı başka garson getirdi. Üç yüz kırk sekiz lira elli altı kuruş... Altı kuruşu da var. Adisyonu inceliyorum... Ne kadar incelesek boş...

— Bir şişe fazla yazmışsınız!...

diyecek oldu... Garsonun şekli şemayili değişti.

— Bizde öyle şey yok, dedi, su koyvermeyin!... Baş başa verdik .Ben cebimdekileri boşalttım, arkadaşlar da kiminde on, kiminde yirmi lira var. Topladık, iki yüz altmış üç lira... Tanıdık garsonu çağırmasını rica

ettik. Karşımızdaki garson büs_ bütün diklendi:

— Burası parti ilçe başkanlı_ ğı değil, torpil işlemez... Sökü_ lün paraları...

Masalar boşalmıştı. Bütün garsonlar, şef garson, gazino mü dürü etrafımıza toplandı. Mü_ düre, ağlamaklı bir sesle:

— Beyefendi, paramız çıkış_ mıyor... Malûm ya, insanlık hâ_ li...

demeğe kalmadan suratımda bir tokat şakladı, gözümden şim şekler çaktı. Beni karga tulum_ ba sahne arkasına aldılar.

— Benim tanıdığım bir gar_ son var, ne olur onu çağırın!...

diye feryat ederken, tanıdık garsonu gördüm.

— Birader, sen beni tanırsın, kefil ol da yakamı bıraksınlar... Vallahi sonra getiririm...

— Ulan, ben seni nerden ta_ nıyorum, babamın oğlu musun?

— Bu kadar senelik...

O bizim tanıdık iri yarı gar_ son çeneme bir sol kroşe indirdi, dünyamı şaşırdım.

— Hani sen beni... bir za_ manlar...

Burnumun üstüne bir direk...

— Sen benim adımı biliyor musun? Ha?... Nerden tanıyor_ sun beni?...

Bir sağ, bir sol. . Tam nakavt olmuşum. Bir duvar dibinde ken dime geldiğim zaman,, güneş te_ pedeydi. Cüzdan yok, saat yok, yüzük yok, rolma kalem yok...

Şimdi, on beş gündür yatakta_ yım. Sık sık nöbet geliyor. Ateş içindeyken, tanıdık garsonun ha_ yalini görüyorum:

— Beyefendiyi bana bırakın... Ben onun huyunu bilirim, diyor, ona kendi elimle sevdiği mezeleri hazırlıyayım.

A. S.

YAZISIZI... (Yalçın Çetin)

YEMEK KİTABI

İMKÂNI YOK

Gülhane parkında, annele_ rinden uzak, ağızlarını bir ka_ rış açmışlar, salıncaklara bakı_ yorlardı. Ayşe'ye döndü Hasan, dedi ki:

— Bak ne iyi, birbirimize alış tık. Büyüyünce seni alacağım ben...

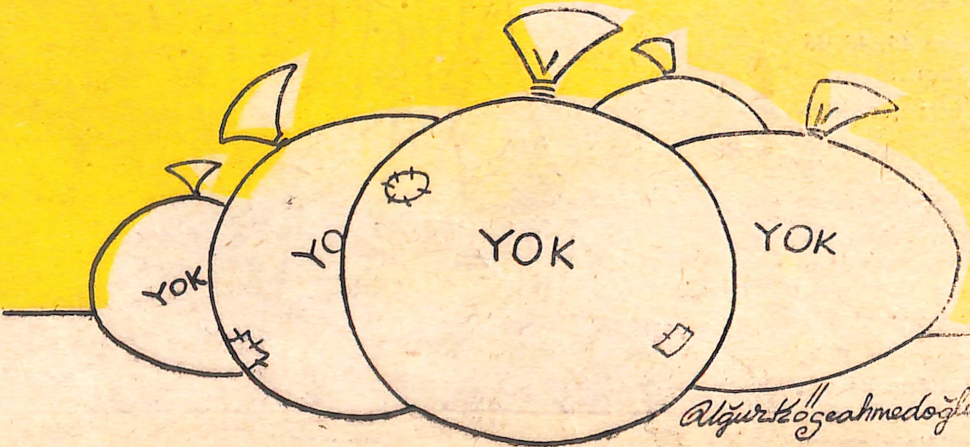
Küçük Ayşe başını salladı:

— İmkânı yok, dedi, olmaz öyle şey. Bir kere bizim ailede herkes birbiriyle evlenir, yaban cılarla değil. Baksana, annemle babam evlenmiş, büyük annem büyük babamla, dayım da yen_ gemle...

GEÇER

Benim de içimden aşk biraz geçer...
Belki bu sevdadan ben de vazgeçer,
Derim, beklemeli ömür tez geçer,
Deniz! deniz! diye koca yaz geçer...
Donsuzun gönlünden top top bez geçer!...
Gördüğüm rüyadan gözüm kamaşmış,
Dükkânlar çay dolu, kahve bollaşmış,
Ucuzluk sözleri dağları aşmış,
Rüyadan içimde tatlı haz geçer,
Donsuzun gönlünde ntop top bez geçer!...
Sanki Hiltondayım, memnunum zira,
Ödenmiş borçlarım, verilmiş kira.
İster buzlu rakı, istersen bira,
Ben içmesem de hayâlim içer,
Donsuzun gönlünden top top bez geçer!...
Sarışın bombalar, esmer bombalar.
Hangi talihlinin göğsünde patlar
Çoktandır içimde gizli arzu var:
Belki bir gün beni bir bomba seçer,
Donsuzun gönlünden top top bez geçer!

PİYASADA ÇİVİ, BORU, İLÂÇ, KAHVE, ÇAY YOK!... (Gazetelerden)

BOLLUK!...

ALIŞTIRMA

Polis memuru baktı ki, adam sokak ortasında durmuş, yumru_ ğunu savura savura, avazı çık_ tığı kadar küfür ediyor. Hemen sokuldu:

—Hemşerim, dedi, ağır ol bi_ raz. Kime sövüyorsun böyle?

Adam şaşırmıştı:

— Hiç kimseye... dedi.

— Nasıl olur yahu?

— Ehliyet aldım. Yarından iti_ baren şoförlüğe başlıyorum da ağabey, azıcık ağız alıştıralım de_ dik...

— Rebeka. Bir kari erkek olmuş sen da olmak ister misin?...
— Evet Salamon... Ya sen?...

ÖP BABANIN ELİNİ

Sirkte bir taneydi. Çünkü iki yüz elli kilo (tam bir çeki) ağırlığındaydı. Lâkin işler kötü gittiği için, patron, ücretleri indirmek istiyordu. Arkadaşları, işin hallini dünyanın en şişman kadınına bıraktılar. O da patronun çadırına girdi. Pür hiddet:

— Nasıl olur da ücretler inermiş... diye patlayınca, patron:

— Dur, bağırma, otur şuraya... dedi.

Dünyanın en şişman kadını, fırsatı ganimet bilerek, patronun kucağına oturdu ve dayattı:

— Söyle bakalım şimdi... Ücretlere zam yapıyor musun, yapmıyor musun? Evet deyinceye kadar buradan kalkmıyacağım!

O

YAPMA OLDUKTAN SONRA

Epey gezip tozduktan sonra, elden düşme evlenmişti. Annesi:

— Kızım, dedi, bak gelinliğini en iyi terzilere diktir. Hiç olmazsa modelini onlardan aldır..

— Yapma çiçek de taksam olur mu anne?

— Albet. dedi annesi, yapma olduktan, sahici olmadıktan sonra istediğin kadar çiçek koy dur, hem sana da uygun düşer!

MİNİK HİKÂYE:

NUMARA!

GENÇ doktorun muayenehanesine fevkalâde güzel bir kız girdi.

— Buyrun... dedi doktor.

Kız oturdu.

— Neniz var? dedi doktor.

— Hastayım...

— Şikâyetiniz nerenizden?

— Hemen her yerimden...

— Anlaşıldı, o halde soyunun...

Genç kız soyundu. Harikulâde bir vücudu vardı. Doktor, eli ayağı titriyerek hastasına yaklaştı. Başını o güzel, o dümdüz sırtına dayadı. Nefes kadar hafif ve zor çıktığı belli bir sesle:

— Mütemadiyen 45, 45, 45 diye sayın bakalım...

Kız. bir an bile tereddüt etmeden:

— 149975, dedi.

Doktor hayretle başını kaldırdı:

— O numara da nedir?

— Telefon numaram, doktor. Şayet hastalığım ve vücudum hakkında bir kanaate varırsanız istediğiniz zaman telefon edersiniz.

— Kulak Misafiri —

— Maalesef beyefendi, tipim değilsiniz!...

(Niyazi Yoltaş)

Hep Kuyruk Meselesi !

(Nehar Tüblek)

Krallar Hiltonda

Yazan:
Domates kıralı ALİ ÇAVUŞ

BİZİM yerli kırallar, Amerikan Kırallarıyla boy ölçüşmek için, Hilton'daki baloya gelmişlerdi. Pamuk Kıralı Veyis Beyin yanındaki tercüman, Kırallar arası konuşmağa yardım ediyordu. Veyis Bey tercümanına:

— Di bahah, şunları bi pirezente it te Emeligan gırallarıynan danışah... dedi.

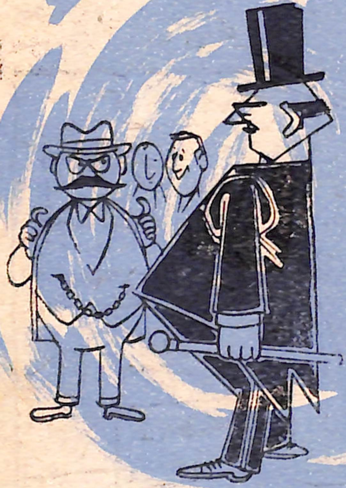
Tercüman önce Amerikalıları bizimkilerine atnıttı:

— Otelcilik kıralı Mister Hilton... Çimento ve Demir kralı Mister Henry Crown... Gazetecilik kıralı Mister Hearst...

Bizim demir kıralımız Rıza Bey tercümanına sordu:

— Bu Emeligan gıralları gardaş mı? Hepisi Mister deyi hep bi şoy adı almışlar...

Tercüman «Mister» in Türkçedeki «Bay» karşılığı olduğunu anlattıktan sonra, bizimkilerini onlara tanıttı:

— Pamuk kıralımız Veyis Bey... Demir kıralımız Rıza Bey... Zerzevat kıralımız Memiş Bey... Tütün kıralımız Hasan Bey...

Kırallar, karşılıklı el sıkışırlarken, Amerikalılar kendi isimlerini de söylüyorlardı. Gazetecilik kıralı, Memiş Beyin elini sıkarken, Amerikan ağziyle:

— Hööst!...

dedi. Fena kızan Memiş Bey tercümana:

— Len şuğa di, ağzını toparlasın. Ni demiye höst deyi hagaret ediyo?...

Tercüman, gazetecilik kıralının adının «Hööst» diye söylendiğini anlattı. Kırallar karşılıklı oturdular. Memiş Bey tercümana:

— Sor bahah, şu Höst Efendiye, ni meerifeti va?...

Tercüman aldığı cevabı bildirdi:

— Amerikada beş yüz gazete ve derginin sahibi.

Memiş Bey, yanındaki kâtibinin kulağına eğildi:

— Çabuk şurdan tilefon it, muhasibe di ki, gasadan beş bin mi, altı bin mi, gaç parıynan olusa, ilâzım olduğu gader alsın, zabaha namuma altı yüz gazata isterüm.

Sonra yine tercümanla söyletti:

— Ben altı yüz gazata çıharıyom da yitmiyo... Goca Emeligaya beş yüz gazata heç be!...

Hearst'ün izahını Memiş Beye bir türlü anlatamadılar. Tütün kıralı Hasan Bey tercümana:

— Abe sur şu erifçuoğlundan Okûmattan açan kaç paralık resmi iylân alır, dedi.

Resmi ilân almadığını öğrenince:

— Te beee!... diye bağırdı, desena ki bu da alkçilardan... Şinci anladım, bu erif muyalif!.. Gazetalarının epiciğinin kapanması yakındır.

Demir kıralı Rıza Bey, Amerikalı demir kıralına, tabii tercümanla şunları söyledi:

— Bu melmekâtın demirinden dut, çingosuna gader, her bi hurdası benden sorulur. Üç portumanımnan bi de goşküm var. Hemi de portumanın biri dohuz gatlı...

Demir kıralı Henry Crown, türkçeye «Gökdelen» diye çevrilen 120 katlı «Empire State Building» in sahibi olduğunu söyleyince, bizim demir kıralı:

— Bunda bashın çıhtı, dedi, gaç gadillağı va?

Tercüman aldığı cevabı bildirdi:

— Kadillak kullanmıyor, Rol Roys arabası varmış...

— Get işine!... Gadillahsız gıral mı olumuş?...

Veyis Bey tercümana:

— Sor bi yol, dedi, pangada ni gadar parası va?

Tercüman, otelcilik kıralı Conrad Hilton'un cevabını bildirdi:

— Kendisinin iki bankası var mış...

Bizim krallar kafa kafaya verdiler. Rıza Bey:

— Len Memiş Bey, bu herüfler bizden bashın gıral çıhıyo... Altta galdık be!..

Memiş Bey, kurnaz kurnaz güldü. Tercümana sordurdu:

— Acep gaç garısı, gaç metüresi va?

Üç Amerikan Kralı da metresleri olmadığını söylerken gülüyorlardı. Hasan Bey:

— Tu be onların kırallıklarına, dedi, bizde metires toninan...

Nihayet, bizim krallar, Amerikan krallarını mat etmişlerdi.

ALIŞKANLIK!...

(Güner)

NE YAPSIN?

Avukat Ekrem Onur, bir dâva kabul etmişti. Duruşmadan sonra, arkadaşlarından biri sordu:

— Yahu, dâvayı kaybedeceğin muhakkak. Öyleyken ne diye kadının vekâletini aldın?

Apollon lâkabiyle maruf Ekrem, boynunu büktü:

— Maksat dâvayı kazanmak değil ki kardeşim? Kadını kazandım! Ne yapayım?

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan 1 Kişiye parasının 3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

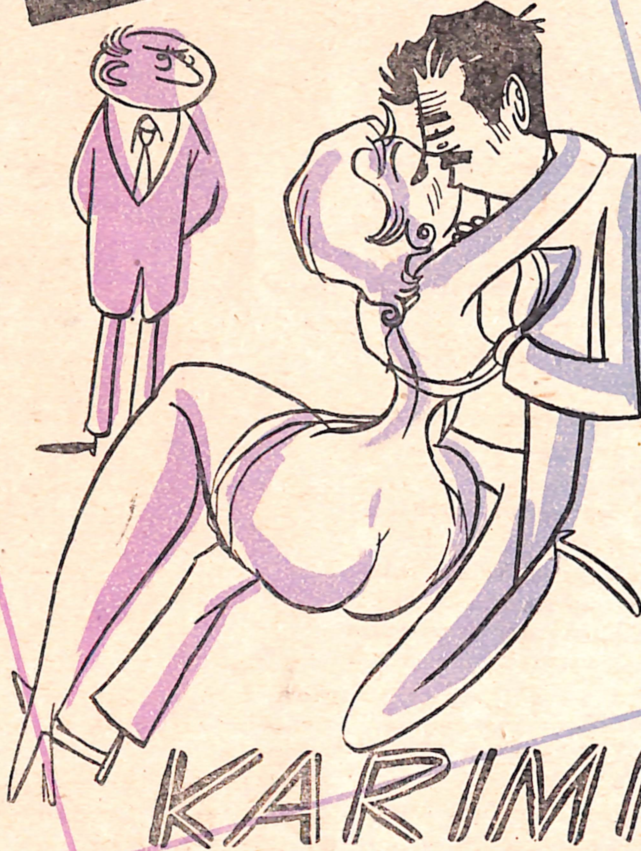
GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

İLANCILIK - NİK

FRANSIZ MİZAHINDAN

MADAM Deserbet, giyinmesini tamamlamak üzereydi. Bir kadın için giyinmek demek, bilirsiniz, soyunmak demektir: Yatağa girerken giyinirler, sokağa çıkarken, hele bir davete giderken muhakkak soyunurlar.

Ama bu sefer tersineydi. Madam Desorbet, sokağa gideceği için giyiniyordu.

Saat akşamın altısıydı.

«Bu kadın ne kadar geç kalkıyor» diye düşüneceksiniz. Hayır, Madam Yvonne Lesorbet erkencidir. Her gün sabahın do kuzunda ayaktadır ve hizmetçisini peşine takarak, alışverişe çıkar. Kocası Edmond'un iyi yemeğe meraklı olduğunu bildiğinden, alınacak şeyleri kendi seçer.

Şayet genç kadın bu derece geç giyiniyorsa, daha bir saat önce soyunduğundandır. Sevgilisi Raymond Flory'nin odasında soyunduğu içindir ki, şimdi, bu saatte, yine orada ve sokağa çıkmak maksadiyle giyiniyor.

Yvonne, modanın tersine, tombul kadındır. Onun için, vücudunun bazı rağbetteki kısımları hususi bir manzara arzeder ve hazırlığı itinaya bağlıdır. Giyinmesi, bunun için uzunca sürer.

Raymond, metresine uzun uzun baktı. Biraz evvelki kadınla şimdiki arasında ne kadar fark vardı Yarabbi!

— Sen ayağa kalkınca vücudunun şekli amma değişiyor ha? diye mırıldandı.

— Ne dedin canım?

— Hiç, hiçbir şey demedim ciğerim! Hazır mısın?

— Evet nonoşum. Hemen eve döneyim de yemek hazırlıyayım. Bu akşam yemeğe bizdesin, değil mi?

— Evet canım. Merak etme, unutmam. Şimdi bana Allahaısmarladık.

— Nereye?

— Kerahet vakti geldi. Gidip de bir kaç kadeh atayım... Edmond beni bekliyecek.

— Kocam mı?

— Tabii, kim sandın ya?

— Peki geç kalma. Hem de kocama fazla içirme. Çok içince sarhoş oluyor, sarhoş olunca da bana âşık oluyor, rahat vermiyor !

Raymond, Yvonne'u öptü ve çıkıp gitti.

Barda, Edmond'la kadehleri önlerine çekip oturdukları zaman beriki:

— Nihayet gelebildin be Raymond! diye çıkıştı. Nerelerdesin? On dakikadır seni bekliyorum burada tek başıma.

— Affedersin kardeşim...

— Ne içersin?

— Ne olursa...

— Dinle, sana söyliyeceklerim var. Ciddî ama...

— Sahi mi söylüyorsun? Başka zaman söylesen olmaz mı?

— Yok, şimdi. Biliyorsun, Yvonne, karım hoş kadındır. Eh, namusludur da. Ama bana çok düşkün. Fazla kıskanç. Nefes aldırmıyor. Beni âdeta eve hapsediyor.

— Ne olacak yani?

— Onun gidişine bir şey diyemem. Epey gözetledim, bir şey bulamadım. Beni aldatmağı aklından bile geçirmediği muhakkak. Ama ben, şu sırada bir operet yıldızıyle mercimeği fırına verdim. Biraz boş vaktim olsun istiyorum. Anlarsın ya? Tam da bu akşam randevum var kızla.

— Anlamıyorum benden ne istediğini...

— Senden arkadaşça bir fedakârlık istiyorum. N'olursun, karıma kur yap. Hattâ sarıl, öp onu bu akşam da ben seni suç üstü yakalayayım, herşeyi anlamış gibi çıkıp gideyim, o sayede bizim piliçle başbaşa kalabileyim? ha?

— Amma akıllısın yahu. Ama ben yapamam bunu...

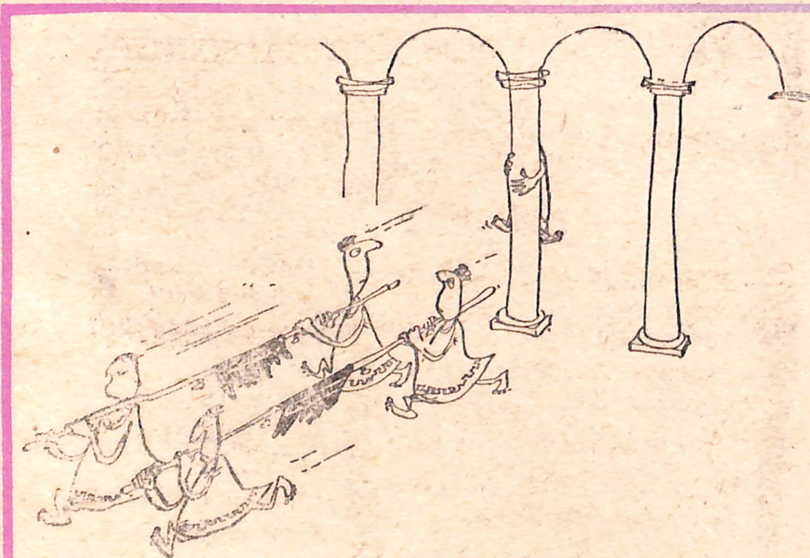
— Neden canım? Ne çıkar? Arkadaşına bir iyilik edeceksin işte...

— Olmaz.

Akşam yemeği fevkalâdeydi. Yvonne'un fazla dekolte bir esvabı vardı. Edmond, bir aralık onları yalnız bıraktı. Salondan çıkarken Raymond'a yavaşça: «Zevksiz hayvan!» diye çıkıştı. O çıkar çıkmaz Raymond dayanamadı. Yvonne'a sarıldı, uzun uzun, ateşli ateşli öptü. Tam o anda Edmond içeri girdi ve birden parladı. Yani gereği gibi parladı. Neye uğradığını anlıyamıyan Yvonne, kocasının Edmond'a yavaşça fısıldadığı kelimeyi duyunca büsbütün alıklaştı:

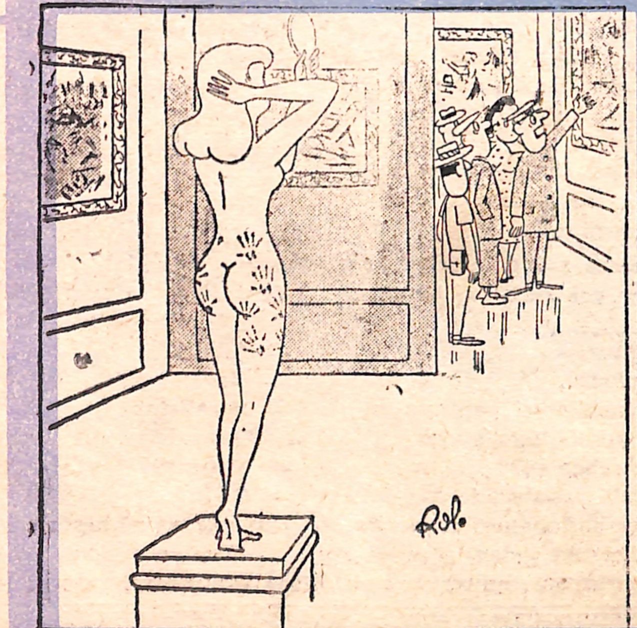
— Teşekkür ederim, kardeşim!

George DOLLEY

YAZISIZ!...

(Fransız)

YAZISIZ!...

(Fransız)

SPİKER İMTİHANI

Yazan: Dokuz Köyden Koğulan

RADYO Evinde mümeyizler bir masa etrafında toplanmışlar. Radyo spikerliği imtihanına girecekler koridoru doldurmuş. Kompozisyon, diksiyon, noktalama, düzgün cümle ve radyofonik ses denemeleri yapılacak.

Boyu iki metreye yakın, konuşurken gırtlak yumrusu vinç makarası gibi aşağı yukarı inip çıkan bir genç içeri girdi. Mümeyizlerden biri sordu:

— Adınız?

Delikanlı, avucunu kulağına yardımcı yaparak, boynunu mümeyize uzattı:

— Efendim?

— Adınızı soruyorum...

Kulak kanadını eliyle mümeyizin ağzına yöneltti:

— Efendim, biraz ağır işitirim de...

Mümeyiz sesini yükseltti:

— A_dı_nız?

— Lüttfen biraz daha hızlı...

— Aaa_dııı_nızzzz?...

— Haaa efendim, onu mu soruyorsunuz... ne cigara, ne içki... Ağzıma öyle şeyler koymam.

Salona, başka bir spiker adayı alındı. Şişman, kısa, löp dudaklı bir genç...

— İsminiz?

— Ah... Ah .. Ah... Ah!...

Istıraptan kıvranıyor, yüz hatları gerilmiş, gözleri yuvalarından fırlamış, surat kıpkırmızı:

— Ah... Ah... Ah!...

diye feryat ettikçe, mümeyizler telâşla başına toplandılar:

— Neyin var oğlum? Bir yerin mi ağrıyor?

— Ah... Ah... Ahmet efendim. Be.. be.. benim adım Ah... Ah... Ah... Ahmet efendim.

— Tahsiliniz?

— Oooo . O... Ooo... Ooo... Ortadan... me.. meee... meee... zunum efendim.

Denemeye katılan üçüncü spiker adayı çok düzgün konuşuyordu:

— Adınız?

— Muhsin...

— Askerliğinizi yaptınız mı?

— Hayır. Sakata ayırdılar.

— Ne sebepten?

— Asabi rahatsızlık. Üç defa Bakırköy hastahanesine girdim. En son iki sene tedavi gördüm... Şimdi boştayım. Spikerlik açık dediler de...

— Hastalığınızın belirtileri nelerdir?

— Efendim... güzel güzel, konuşurken konuşurken, birdenbire aklıma uğradığım haksızlıklar geliyor. İşte o zaman ağzıma ne gelirse...

— Anlaşıldı efendim... Yeter.

Bu sefer içeriye, göğsü, bacakları, kalçası her yanı ayrı ayrı konuşan bir kız girdi. Mümeyizlerden biri öbürünün kulağına fısıldadı:

— Bunu bardağa koy, limonata diye iç!...

Bütün mümeyyizler kızı soru yağmuruna tuttular. En sonra bir mümeyiz:

— Söylediklerimi bir kâğıda yazın!...

dedi. Maksadı, spiker adayının, konuşurken, nokta, virgül gibi noktalama işaretlerinin hakkını verip vermediğini anlamaktı.

— Yazın!...

dedi. Yüksek sesle söylemeğe başladı:

— Şimdi... virgül... kısa şehir haberlerini veriyoruz... İki nokta üst üste... Satırbaşı... Bu gün şehrimizde... virgül... çok feci bir cinayet işlenmiştir... Nokta... Şimdi yazdıklarınızı okuyun!

Genç kız yazdıklarını okudu:

— Şimdi virgül kısa şehir haberlerini veriyoruz iki nokta üst üste satırbaşı bugün şehrimizde virgül çok feci bir cinayet işlenmiştir nokta.

Genç kızdan sonra giren delikanlıya sordular:

— Adınız?

Delikanlının ağzından bir gürültü çıktı ama, ne dediği anlaşılamadı.

— Tane tane söyleyin, anlaşılmıyor.

— Efendim, burnumda ahtapot var da... Üzerinize âfiyet boğazımda et olduğundan genzim de biraz tıkalı. Doktor, müz min nezle var, dedi. Spiker olunca, ilk maaşımdan ameliyat olacağım inşaallah...

Yeni giren adayın gözlerinden zekâ çakıyordu:

— Adınız?

— Gadri.

— Nerelisiniz?

— Gonyalı.

— Yaşınız?

— Gırk...

Bir mümeyiz öbürüne:

— Bazıları, dedi, «ka» lar «ga» yapıyorlar.

Spiker adayı atıldı:

— Gulunuz «ga» ları gaf yapan o gabil Gonyalılarla gaabili gıyas değelim...

«SAN'AT MÜKÂFATI»...

(Suat Yalaz)

Konyalı adayın arkasından İstanbullu bir genç girdi:

— Adınız?

— Yıza.

— Evvelce ne iş yapardınız?

— Evvelce Tekey Müdüylüyünde memuydum. Yadyo spikeyliğnide payi vay rediley; müyâcat ediyoyum!...

Ondan sonra giren spiker adayına mümeyizlerden biri:

— Hâl tercümenizi anlatın!...

dedi.

— Şey efendim... Adım şey... Şahap... 1925 de Şehremininde şâpmışım... Şâptıktan sonra, 1932 şeyinde, ilk şeyi bitirdim. Orta okuldan şey olunca şeye girdim. Şey lisesine...O şeyden sonra, Radyo şeylik şey dediler. Ben de şey olmak için şâáptım efendim.

Arkadan girene sordular:

— İsminiz?

— Ednan...

Mümeyiz düzeltti:

— Ednan değil, Adnan...

— Evet efendim. Ednan... Lisanım biraz...

— Yanlış söylüyorsunuz, lisan değil lisandır.

— Evet efendim lisanım biraz...

— Bize kısaca hayatınızı anlatır mısınız?

Delikanlı, bozuk arnavut kaldırımında iki atlı muhacir arabası koşar gibi paldır küldür, nefes almadan anlatmağa başladı:

— Hariikulâde bir bahar sabahı validemden doğurduktan sonracığıma, İstanbullu olduğumdan dolayı ana lisanım çok intizamperver olaraktan hiç bir yanlışsız telaffuz etmemle beraber, ayni zamanda pederimin vâazifesi başka mâakama değiştirildiğinden belkim bilirsiniz, annemnen hep birlikte mâayilemizlen camiyin yanına bitişik olan eve nakli ev ettik. Hayatta her bir şeyi objektifi olaraktan gördüğümden dolayı, gerek ayilem ve gerekse insaniyetliğimin kurbanı olaraktan şiyire ve edebiyata karşı gayri normal bir durum vaziyeti hâsıl olunca her bir mısrayı ezber be ezber edip şiyirler yazdım. Mevzuyu...

Mümeyiz:

— Anlaşıldı, yeter!...

diye sözünü kesti.

Koridor daha bir sürü spiker adaylarıyla dolu idi. Mümeyizlerden biri:

— Kaç spiker alacağız?

diye sordu. Biri cevap verdi:

— On tane!

Gelen tavsiye kartlarına, mektuplarına baktılar, dokuz tane idi. İmtihana girenlerin hepsi de kazanmıştı. Onuncu spiker, adaylar içinde isteğe ve spikerliğe uygunu bulunmadığından alınmadı.

Bekârlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALIH TERCAN

ÇIZEN : YALÇIN ÇETIN

SİZİ TEBRİK EDERİM BAYAN. SAAT TUTTUM, TAM KIRKBEŞ DAKİKADIR AMUTTA DURUYORSUNUZ

TEŞEKKÜR EDERİM

133

TANIŞTIĞIMIZA ÇOK MEMNUN OLDUM. BEN, BALKANLAR, KADINLAR ARASI, DALMA, YÜZME KAYAK, VE ESKRİM ŞAMPİYONUYUM

MÜŞERREF OLDUK, BEN SALİH TEKCAN

134

TÜRKAN HANIM... BEN HAYATIMDA ERKEK GİBİ BİR KARI ARIYORUM... ÇÜNKÜ EFENDİM, HAŞA HUZURDAN BENİM FETTANE İSMİNDE BİR KARIM VARDI...

ANLAŞILDI SALİH BEY... GÖZÜNÜZ ARKADA KALMASIN...

ALİMALLAH BİR ORDU İÇİNE GİRSEM, YİNE DE

135

SALİHLE, ŞAMPİYON TÜRKAN EVLENMİŞLER VE BALAYI SEYAHATİNE ÇIKMIŞLARDI...

KARICIĞIM, ALTI SAATTİR YÜRÜYORUZ... KURBANIN OLIYIM... ŞURDA BEŞ DAKİKA MOLA VERELİM

HADİ, HADİ YÜRÜYÜŞ EN İYİ SPORDUR. YÜRÜ DE, BENZİNE KAN GELSİN

136

GEL DE CİĞERİNE TEMİZ HAVA DOLSUN

SEVGİLİ KARICIĞIM EĞER BU DAĞ BAŞLARINDA PARÇALANIR, ÖLÜRSEM RUHUMA MEVLİD OKUTURMUSUN

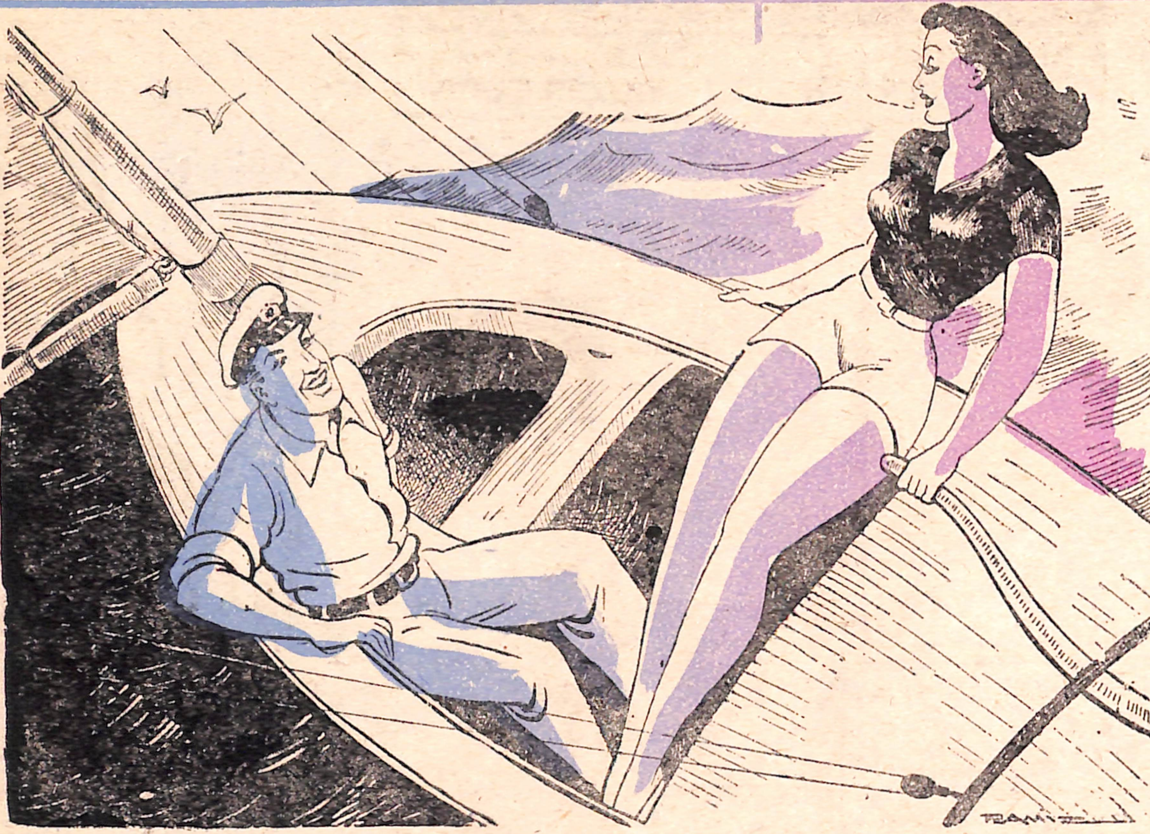
137

ELVEDA TÜRKÂN... ÖBÜR DÜNYADA BULUŞURUZ

138

(Devamı var)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

— Eyvah, boğulacağız galiba...
— Fırtınalara alışmalısın. Yarın evlendiğimiz zaman ne yapacaksın?!...

Müteveffa Mişonaçi

Yazan: ERCÜMENT EKREM

İHTİYAR Mişonaçi, ömrünün kırk beş senesini İzmitte ticaretle geçirmişti.

Aslen, İstanbulda, Hasköyde doğmuş, orada büyümüş, Hahamın kızı Mazalto ile orada sevişmiş ve evlenmişti. Mazalto kendisine bir evlât olsun yadikâr bırakmadan, gözlerini bu fani dünyaya kapatıp ta gidiverince, İstanbul, Mişonaçiye dar gelmiş ,o da başını alıp, İzmite gitmiş, yerleşmişti.

Mişonaçi, her yahudi gibi, derdinin tesellisini ticarette bulmuştu.

Önceden, gönlünde Mazaltoya karşı duyduğu sevgi dolayısiyle, onun hatırasına ihanet etmemek arzusu, sonraları, o sevgi küllenince, kadının çok masraflı bir zevk teşkil eylediği mülâhazası, Mişonaçiyi bir ikinci defa dünya evine girmekten menetmişti.

Böylece bekâr, ve kanaatkâr yaşaması, kendisinin tabii varisleri olan yeğenleri Salamon ile Davidin er geç tahakkuk edecek zenginlik emellerini, her gün biraz daha kuvvetlendiriyordu.

Nihayet günün birinde, Mişonaçinin yanında çalışan kâtibin imzasile, Salamon ve Davit, çoktandır bekledikleri müjde telgrafını aldılar: Mişonaçi, bir köylü ile yaptığı alışverişte altı kuruş on para aldatılmış olduğuna sıkılarak, fücceten ölüver mişti. Cenazesi, yeğenlerinin oraya gelip bıraktığı vasiyetnamenin açılmasını bekliyordu.

İki kardeş, derhal trene atlayıp, İzmite vardılar. İlk işleri vasiyetnameyi açmak oldu. Bunda, aynen deniliyordu ki:

«Ben ulduyum vakitta, cinazemin İstanbula, Hasköye yoturulup, orda Kamantonun mezarliğinda, rahmetlik karim sev yili Mazaltonun koynunda yomulmesini isterim.

Bütün param İstanbulda panger Levi ve şurekâsinin kasasinda emanettir Bu parayi, yari beyari, yeğenlerim Salamonla Davide birakiyorum. Ve lâkin Levi pangası tenbihlidir. Benim, Mazaltonun mezarına yomulduyum hakinda, Hasköy hahamli ve muhtarinin ilmuhaberlerini yormedikçez, yeğenlerime ,bir metalik bilem vermiyecektir.»

★

Bu vesikayı okur okumaz, Salamon, Davite:

— Yordun mu, bir tefa? dedi. Şimdik ne yapalum?

— İç! Ne yapacayiz? İstanbula yotureceğiz... O kadar.

Oyle ya... Bundan daha basit, ne olabilirdi? Evet ama, bu sizin, benim için basitti. Bir ölünün, bir yerden öbür yere nakli epey masraflı iştir. İşte iki kardeşi düşündüren cihet bu idi. Bilhassa, demiryolu idaresine müracaatla ölünün tahniti, kurşunlu tabuta konması, ayrı bir vagon tutulması ve daha böyle bir çok güç ve masraflı muameleler ifası lâzım geldiğini öğrenince, büsbütün tereddüt ettiler. Bâhusus, Mişonaçi vasiyetnamesinde, servetinin miktarını kaydetmediği gibi, konu komşu da, son zamanlarda işleri bozulan müteveffanın çok bir parası olmıyacağı mütaleasını yürütüyorlardı.

Bu vaziyet karşısında, mirasçılar fena halde sıkıldılar ve ne yapacaklarını bilemediler.

Derken, kardeşinden daha kurnaz ve daha becerikli olan Davidin aklına kendilerini bu badireden kurtaracak böyle bir tdbir geldi: Ölüyü İzmitten gece kalkan trene, alelâde bir yolcu gibi bindirecekler ve şeklini belli etmeden, İstanbula aşıracaklardı. Salamon:

— Nasin olur, be? dedi.

— Basbaya olur. Yece vakti tren tenha oluyor. Ben baktim, emen içbir yolcu yok yibi. Mişonaçiyi bir koltuğundan sen, obirinden da ben tutariz, tam tren kalkacaği zamanda boş bir vagonda bendiririz. Köşeye oturttuğumuz gibi, kimildanmadan yider. Beletlerin kontrol meselesini ben üzerimde alirim.

— Olurmu?

— Mis yibi olur. Neden olmasin?

★

Karar, karar. Dedikleri gibi, Mişonu giydirdiler, kuşattılar. Beş on para ile ağzı kapatılan kâtibi saldırıp, buldurdukları boş bir üçüncü mevki kompartımana, son dakikada götürüp yerleştirdiler.

Serde, yahudilik ve binnetice korkaklık var; geceyi bir ölünün karşısında nasıl geçirsinler? Bunun için de, kendileri, kondüktöre «Bu adam hastadir, rahatsız etma. Bileti bizdedir..» dedikten sonra, bitişik vagona çekildiler, ceplerine yakında girecek olan yüzlerce altının ca zibeli manzarasile süslü tatlı birer rüyaya daldılar.

İzmitten iki istasyon beride, buralara, dalyanlarda iş aramağa gelip te, bulamıyarak İstanbula dönen, fitil gibi sarhoş bir külhanbeyi, müteveffa Mişonaçinin bulunduğu kompartımana binerek, karşısına oturdu.

— Merhaba, babalık!

— ......

— Meraba dedik, be moruk!

— ......

— Ulan! hööy!... Sana diyorum. Lodos balığı gibi gözlerin' kaydırmış, kime iç geçiyorsun? O tarakta bezimiz yok!

— ......

— Hişt! Bana bak!... Dikizi kes, dinim hakkı için, suratına inerim.

Bittabi, Mişonaçi, hep ayni müstehzi tebessüm, ayni baygın nazarlarla, karşısındakine bakmakta devam ediyordu. Buna, külhanbeyi dayanamadı. Sendeliyerek yerinden fırladı ve bigünah Mişonaçinin avurdu budur diye silleyi yapıştırdı.

Tabiatile müvazenesi bozulan Mişonaçi, yüzükoyun yuvarlanınca, birdenbire ayılan külhanbeyi:

— Eyvah! dedi ,aval mortoyu çekti. Amma da cansız pezevenk miş! Şimdi ne haltedeceğim?

Tam bu sırada, tren bir tünelden içeriye giriyordu. **Külhanbeyi o dakika, kararını verdi. Mişonaçiyi belinden kavradı** ğı gibi, pencereden dışarıya bırakıverdi.

Sabah olmuş, tren Pendiğe yaklaşmıştı Tatlı uykudan uyanan Davitle Salamon, amcalarını yoklamak üzere, onun vagonuna gittiler.

Hayret!... Mişonaçi ,orada yok.

Korkudan dizlerinin bağı çözülen Davit, titreye titreye, boğula boğula külhanbeyine sokuldu ve sordu:

— Affedersiniz, efendi birader! Burada bir yolcu daha vardi, değil mi?

— Evet, vardı...

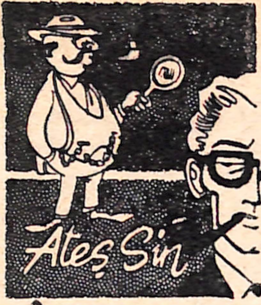
— Peki... Ne olduğunu sorabilir miyim?

Külhanbeyi, tabii bir tavırla:

— Şey... dedi, o mu? Bundan evvelki istasyonda indi... Size de selâm bıraktı.

Ve, Salamonla Davidin, ikisi birden, oracıkta niçin yıkılıverdiklerini bir türlü aklı almadı...

Ercüment EKREM

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

★

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKA: 4

★

Kasabaya gelen tiyatro kumpanyası, bütün kasabalıların aklını başından almıştı. Çadırda oyunlar veriyorlardı. Bilet gişesinin üstüne bir direğe, bayramları vapur direklerine asılan renk renk bayraklar gibi, tiyatroda oynayan kadınların jarse kombinezonları, ipek sütyenlerini, naylon külotlarını asmışlardı. Mavi, pembe, yeşil, kırmızı, beyaz, siyah iç çamaşırları rüzgârda şişe şişe sallandıkça, bilet alıp içeri girmek için halk birbirini kırıyordu. Hacı Mustafa bir kaç defa tiyatro önünden geçti. Yan gözle havada dalgalanan bu iç çamaşırlarına baktı. Ağzından kırçıl sakallarına salyaları aka aka:

— Tü Allah belâsını visin... Bu ne irezillik!... Melmekâtta ahlâk galmamış... ,

Diye, lâhavle çekmişti. Ama o gece, üç karısının en ggencine her zamankinden fazla yüz verdiği halde, yine de rüzgârda renk renk uçuşan kadın iç çamaşırları rüyasına girmişti.

Kaymakam, tiyatronun müdürüne:

— Bu çamaşırları kaldırın!...

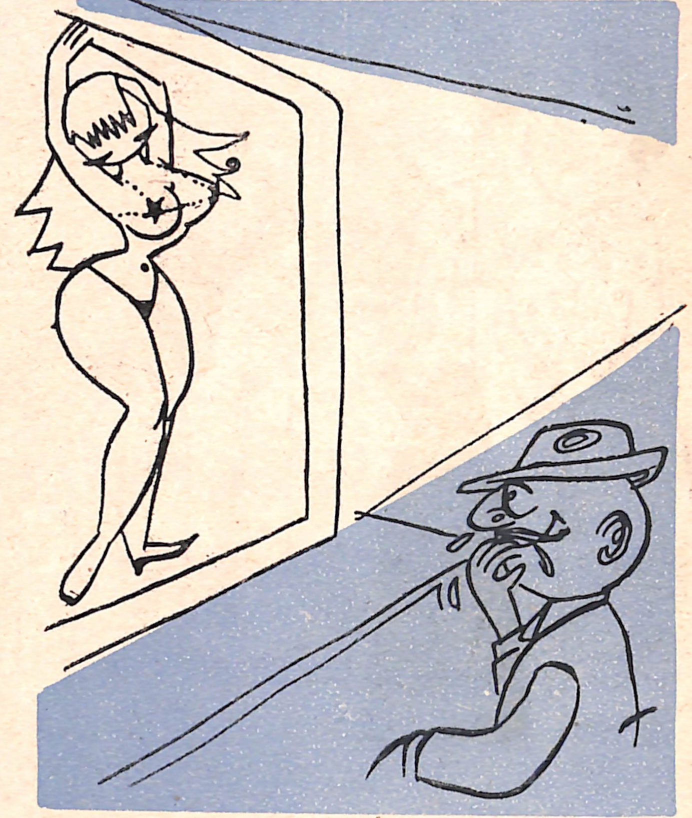
Diye emir verince, müdür:

— 1 —

— Artistlerimiz yıkadıkları çamaşırlarını kurutmak için asıyorlar, ne yapalım? demişti.

Hacı Mustafa bir kaç defa tiyatroya gitmek için niyetlendi. Ama memlekette itibarı, haysiyeti iki paralık olacaktı.

Tiyatro, kasabanın bir yıllık kazancının yarıdan fazlasını alıp gitti. Fakat bir türlü, Hacı Mustafanın kafasından o renk renk kilotların, kombinezonların uçuşan hayalleri git-

— 2 —

medi. İşte bu sırada kasabanın sinemasına iki filim gelmişti. Biri: «İslâmiyetin yayılması» biri de «Zavallı bakirenin ıstırapları» idi. İki filim de çok tutulmuştu. Birinci filme ihtiyarlar, ikinci filme de gençler geliyorlardı. Fakat asıl hücum «Bir bâkirenin ıstırapları» filmine idi. Bu filmi görmek için, öbür film bahane oluyordu. Sinemanın sahibi «İslâmiyetin yayılması» filmini görmek bahanesile asıl öbür filmi görmek için gelenler de bir bahane bulmuş oluyordu.

«Ölüm döşeğinde» filmi gündüz kadınlara oynuyordu. Gece de bütün kasaba erkekleri sinemaya doluyor, iki filmi de seyrediyorlardı.'

«Ölüm döşeğinre» yatsı namazından sonra oynuyordu. Bütün seyirciler, önce abdest alıyorlar, sonra filme gidiyorlardı. Çünkü filimde yanık sesli bir hafız ezan okuyor, sonra da mevlit okunuyordu.

Bu kasaba sinemasında hiç bir film üç günden fazla kalmadığı halde bu iki film yirmi gündür sinemadaydı.

İhtiyarlar, zenginler, ağalar, filmi baştan sona seyretmeye sıkılıyorlardı. Onun için, filmde mevlid sahnesi gelince sinemaya giderlerdi. Önceden bilet alır, yerler boş durur, mevlid ve dua zamanı gelince, sinema dolardı.

Hacı Mustafa, o gün sabahtan kendi bağının üzümlerinden, kendi eliyle yaptığı şaraplarran bir küçük testi devirmişti. Akşam üzeri kahvede oturuyordu. Filim çoktan başlamıştı. Gençler sinemadaydı. İytiyarlar da, mevlid başlayınca kendilerini çağırmalarını bekliyorlardı.

Kahveye bir delikanlı girdi, Hacı Mustafaya:

— Ağa, dedi, nirdeyse mevlut başliyo... Hadi gah!...

Hacı Mustafa, altmışaltı kâğıtlarını elinden bıraktı. Kahveciye bağırdı:

— Bu parti benden, len Ehmet... Lohumları sahla... Gelincek gayfe içerin.

Kırçıl sakalını sıvazladı. Bir besmele çekip kahvenin

— 3 —

peykesinden kalktı. Sinemaya girdi. On gündür, her gece bu filme devamlı geliyordu. Sinema tıklım tıklım domluştu. Filimde yanık sesli hafızlar mevlide başlayınca, sinemanın içini bir vaveylâ, ağlama, inleme kapladı. Hacı Mustafa:

— Rabbim, sen gunehlerimi effeyle...

Diye derin bir göğüs geçirdi. Filmin sonunda dünyada birbirlerine kavuşamıyan iki sevgili ölüyorlar, ruhları cennette, bulutların arasında birbirine kavuşuyordu.

İkinci filim «Bir bâkirenin ıstırapları» başlamıştı. Kasabada herkes büyük, küçük, genç, ihtiyar bu filmin aleyhindeydi. Ama bir kere birinci filmi görmek için sinemaya geldikten sonra, verilen paranın hatırı için iğrene, iğrene ikinci filmi de seyreriyorlardı.

İkinci filim başlayınca, sinema salonunu da rakının keskin anason kokusu kaplıyordu.

«Bir bâkirenin ıstırapları» filminde, zavallı bâkireyi canlanrıran Bingül Ece, incesaz takımının köçekçe havasiyle göbek atmağa başlayınca:

— Yaşa!...

— Nur ol!...

— Aşağıdan yavrum!...

— Irğalama yavrum, ırğalama!...

Sesleri yükseliyor, rakı şişeleri birbirine tokuşturuluyordu. Satıcı çocuklar bu sırada:

— Fındık, fıstık, ileblebi!...

Diye bağırıyorlar, o zamana kadar görülmedik leblebi satışı yapıyorlardı. Leblebi mezesini yeter görmeyenler, yanlarında domates, hıyar, peynir de getirirlerdi.

Hacı Mustafa Bingül Eceyi yarı çıplak dansederken görünce, gözleri süzülür, durakları yayılır, ağzı sulanırdı. Tiyatro artistlerinin iç çamaşırlarının kalbine verdiği heyecanı bu Bingül Ece büsbütün alevlendirmişti.

Ne olursa olsun, İstanbula gidecek, şu karıyı bir kere de orada görecekti. Yirmi senedir, alış veriş ettiği İstanbuldaki

(Devam edecek)

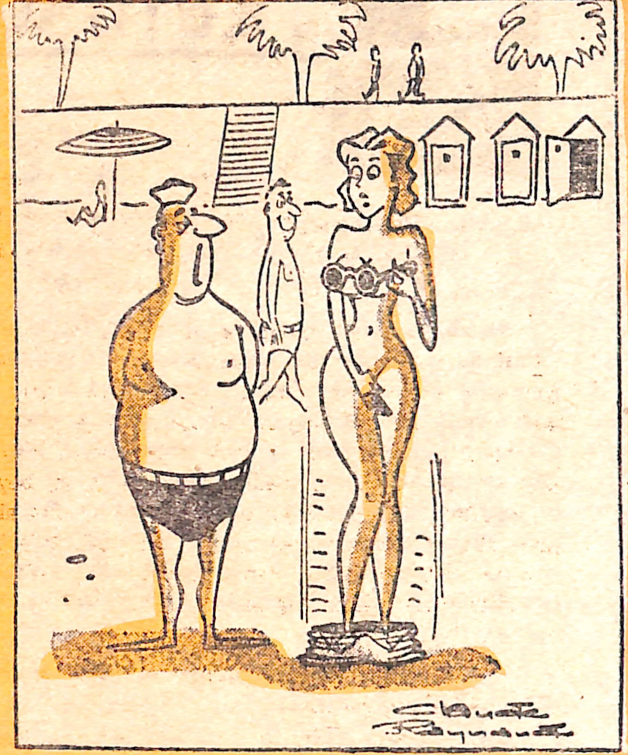
— 4 —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Ayıp bayan, ayıp. Kocanızın şortunu, önünü düğmelemeden asmışsınız!...

— İtalyan —

— Ben sana bu mayonun beli bol dememiş miydim? Bereket versin, gözlük işime yaradı!... — Fransız —

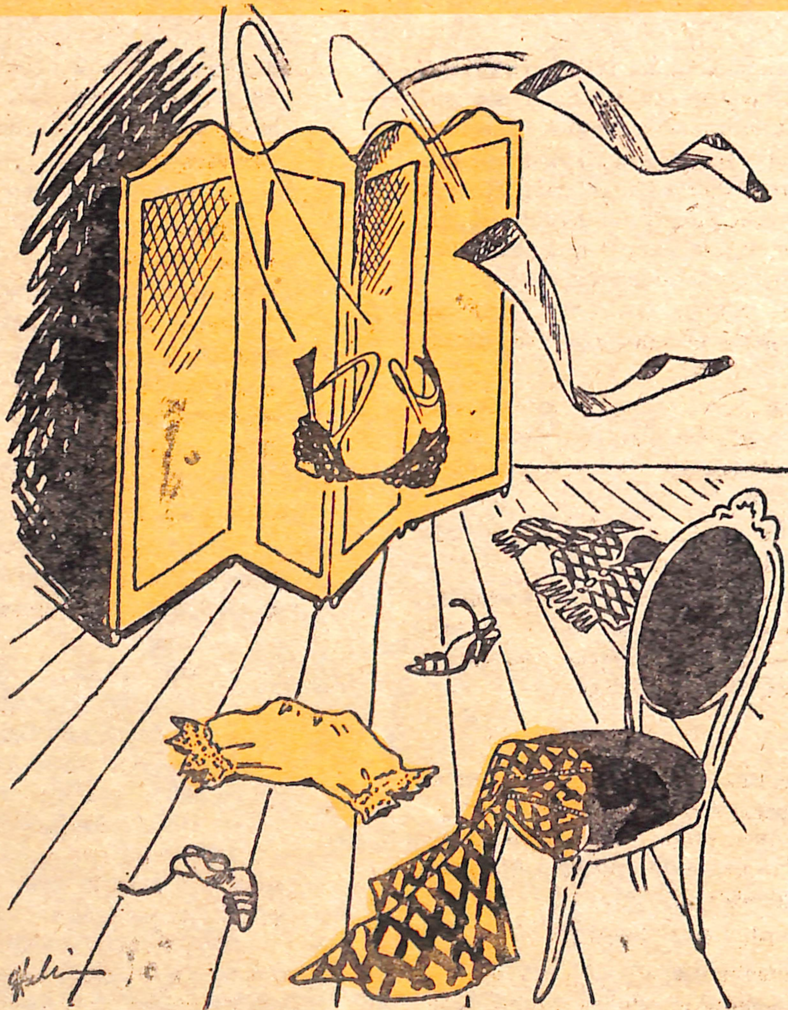

YAZISIZ!...

— Fransız —

BAHAR FALI...

— Seviyor. Sevmiyor!...

— İtalyan —

YAZISIZ!...

— İngiliz —

T. C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı
1.500.000 Liradır
Bu zengin plânda
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve
Ziraat aletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her
tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Boş yere ıstırap çekmeyiniz!

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

Kininli
GRİPİN
son derece faydalıdır!

- Soğuk algınlığı, Grip, Nezle başlangıcında hastalığı önler.
- Baş, diş, sinir adale, romatizma, lumbago ağrılarını teskin eder.
- Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

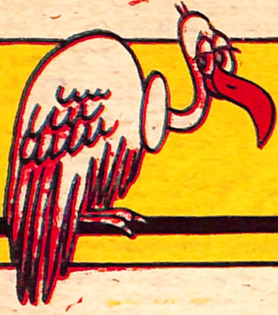
faal

Kininli
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 tane alınabilir.

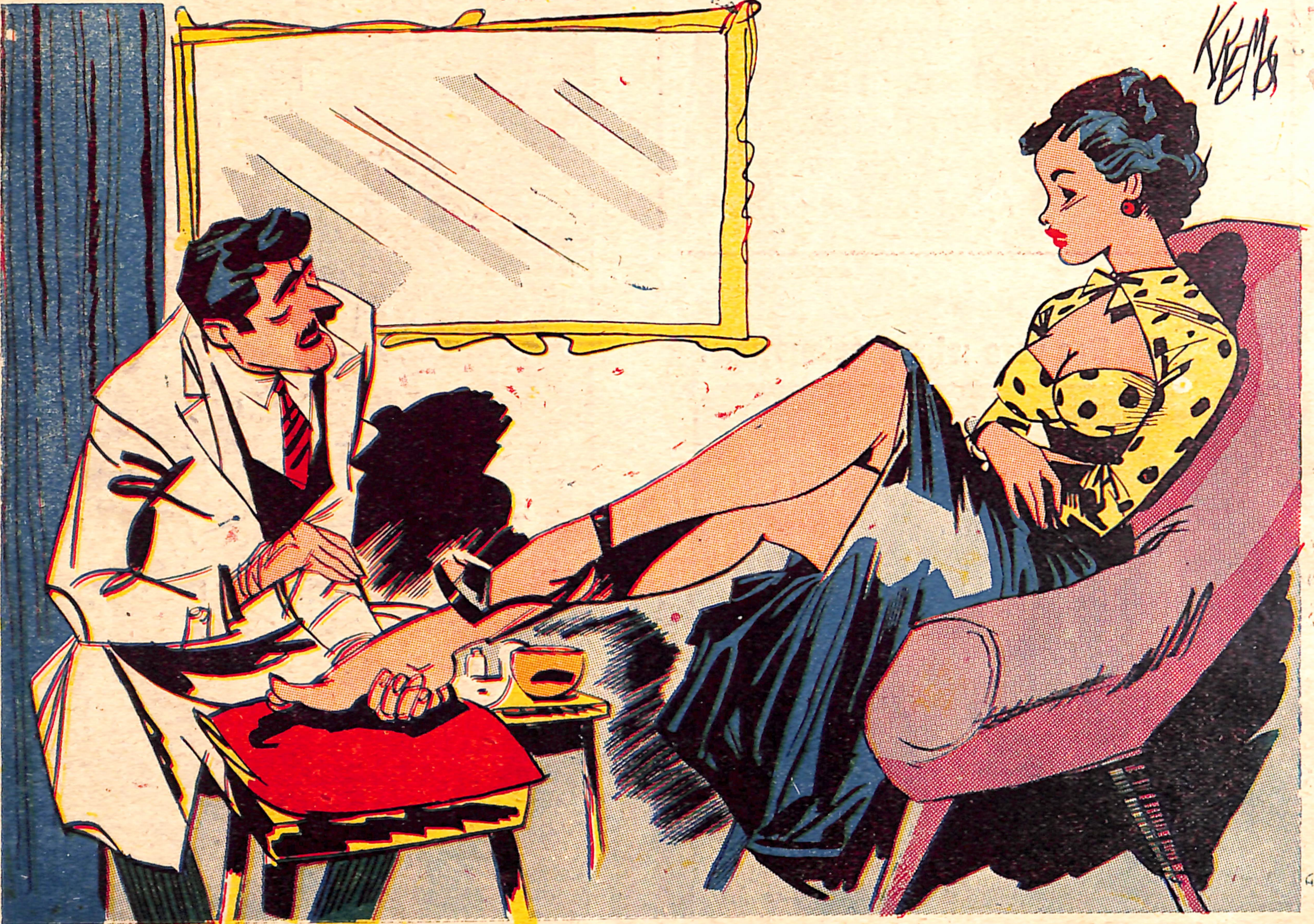
DENİZYOLLARI

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Kadın — Hiç âşık oldunuz mu?
Pedikürcü — Çoook... Her gün yirmi, otuz kadının ayaklarına kapanıyorum!.. — İtalyan —

Meşhedî'nin Hikâyeleri

Yazan :

Ercüment Ekrem Talu

ÜSTAT ERCÜMENT'İN BU ÖLMEZ TİPİNİ KİM TANIMAZ?

Bir gün, on gün değil, Meşhedî'nin hikâyeleri sizi, bir ömür boyu, her okuyuşta kahkahalarla güldüürecektir.

Salı Günü Çıkıyor!

Fiatı 1 Lira

Düğümlü Mendil!

Polis Romanı

BİR RUH HASTASI ALTI GENÇ, GÜZEL KADINI ÖLDÜRDÜ!

BU KİTABI, OKUYUP BİTİRMEDEN ELİNİZDEN BIRAKAMIYACAKSINIZ!

Fiatı 1 Lira

Pek Yakında